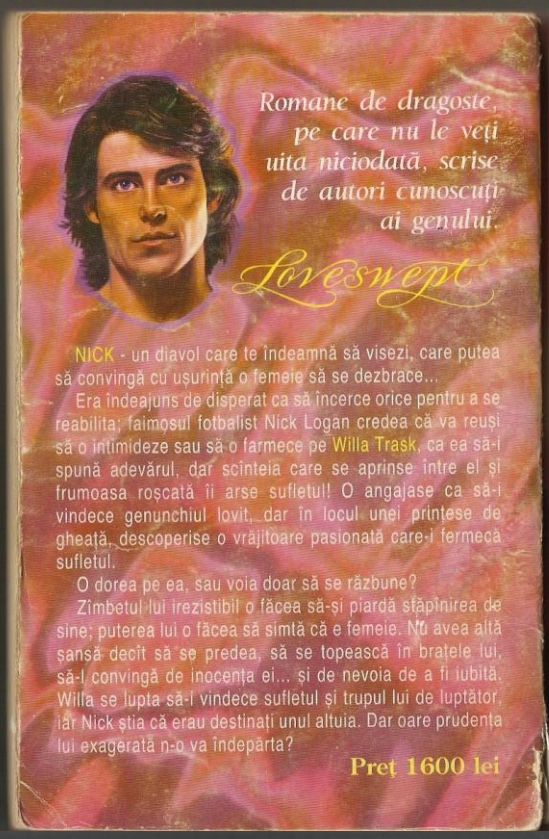

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Lovesuept

NICK - un diavol care te îndeamnă să visezi, care putea să convingă cu ușurință o femeie să se dezbrace...

Era îndeajuns de disperat ca să încerce orice pentru a se reabilita; faimosul fotbalist Nick Logan credea că va reuși să o intimideze sau să o farmece pe Willa Trask, ca ea să-i spună adevărul, dar scînteia care se aprinse între el și frumoasa roșcată îi arse sufletul! O angajase ca să-i vindece genunchiul lovit, dar în locul unei prințese de gheață, descoperise o vrăjitoare pasionată care-i fermecă sufletul.

O dorea pe ea, sau voia doar să se răzbune?

Zîmbetul lui irezistibil o făcea să-și piardă stăpînirea de sine; puterea lui o făcea să simtă că e femeie. Nu avea altă șansă decît să se predea, să se topească în brațele lui, să-l convingă de inocența ei... și de nevoia de a fi iubită. Willa se lupta să-i vindece sufletul și trupul lui de luptător, iar Nick știa că erau destinați unul altuia. Dar oare prudența lui exagerată n-o va îndepărta?

Preț 1600 lei

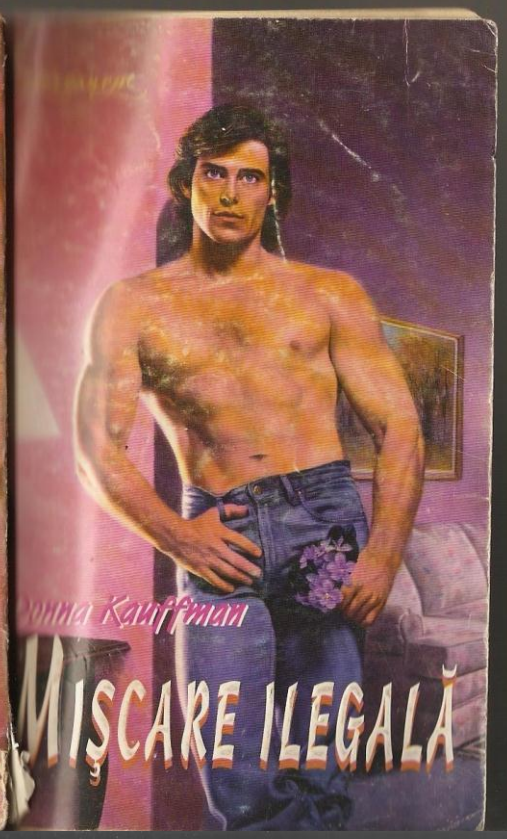

Donna Kauffman

MIȘCARE ILEGALĂ

afla totul despre această femeie complexă de emoțiile puternice pe care nu le putea controla, ca să nu mai vorbim despre durerea fizică de a fi în apropierea ei și dorind s-o atingă, s-o țină în brațe. De ce trebuia el să se... „Te-am prins, amice!" S-ar fi gîndit el vreodată c-o să ajungă să-i vină în cap cuvîntul ăsta care începe cu „d"? Nu. Nici gînd. Ea îl stîrnea, chiar și cu platoșa asta țepoasă pe care și-o punea pentru a-l împiedica să-i descopere adevărata față, cea a unei femei blînde, delicate care-și imagina el că era. N-o învinovățea pentru că era suspicioasă. La naiba, pe cine iubise ea ori murise, ori profitase de dragostea și încrederea ei. Și ce dacă ar fi crezut-o? Mare chestie! El nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău intenționat și tare mult i-ar fi plăcut să-i sucească gîtul ălluia care ar fi vrut să facă așa ceva. Dar asta nu însemna neapărat că o iubește.

– Nick! Ce s-a întîmplat? Te doare genunchiul, nu-i așa? Willa se încruntă, apropiindu-se de el. N-ar fi trebuit să mergem atît de mult.

– Ești supărată că am ajuns primul la ușa din spate, răspunse el zîmbind și sperînd că o s-o păcălească.

– Nick, nu glumesc. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

El încercă să-și păstreze acea mască de bună dispoziție, dar nu putu. Își imagină cît de minunat ar fi fost să ia în serios acea sinceră îngrijorare pe care i-o citea în ochii verzi. Trecuse atît de mult timp de cînd nimănui nu-i mai păsase de el, că nu prea știa cum să se descurce în chestii de genul ăsta. Ea stătea în fața lui, foarte îngrijorată, cu un pai în părul roșu. Așa lunganã cum era, toată numai picioare, ciufulită și cu paie-n cap, ar fi trebuit să arate ca o sperietoare. Totuși, nimeni nu-l excitase mai mult decît ea în toată viața. Nu-și dorea decît s-o ia în brațe, s-o poarte în hambar și să-i răspîndească flacăra părului pe un pat de fîn, apoi să pătrundă încet în căldura trupului ei...

Mormăind, își aplecă capul, își trecu mîna peste față și renunță la această luptă. Nefiind în stare să privească în sus, pur și simplu întinse mîna. După un răstimp care lui i se păru o veșnicie, simți degetele ei subțiri și nervoase strecurîndu-se printre ale lui. Oftînd adînc, se rezemă de mașina acoperită și o prinse între pulpe. Buzele i le acoperiră pe ale ei într-o mișcare perfect executată, tandrețea lui părînd să izvorască dintr-un talent înnăscut pe care doar ea putea să-l cultive.

Plimbîndu-și mîna pe șoldul ei, îi luă mîna în-

colăcită în jurul taliei lui şi-şi urcă degetele pînă sub sînii ei rotunzi.

– Willa, eu trebuie să...

– Ştiu, Nick. Avea o voce teribil de tulburătoare.

– Am încercat să nu..., dar...

– Şş... cele zece minute ale noastre au expirat.

Willa se abandonă în braţele lui. Durerea surdă pe care o simţea de cîte ori se gîndea la tatăl ei şi la visurile lui neîmplinite nu se compara cu durerea pe care o simţi cînd văzu cum acea expresie a dorinţei pe care o citise pe faţa lui Nick cu un minut înainte deveni o încruntătură înfiorătoare. O durea şi mai tare cînd îşi dădu seama că el nu voia să o dorească, şi totuşi, nu-i păsa. Ştiu că fusese o prostie să se gîndească că ar putea fi ceva între ea şi acest bărbat, dar numai Dumnezeu ştia că era prea tîrziu ca să nu fie distrusă cînd el va pleca. Voia să profite de fiecare clipă pe care soarta i-o destinase alături de el, fără să se mai gîndească la ce va fi după. Cel puţin, acum ştia la ce să se aştepte. Cu acest gînd în minte, se abandonă pasiunii care izbucnise între ei.

Buzele lui Nick se desprinseră de ale ei şi îi sărutară obrazul, oprindu-se la lobul urechii,

moale şi roz, şi la pielea catifelată de sub el.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, Willa, spuse el încet, cu o voce răguşită, în ciuda încercărilor disperate de a se reculege. Voia să-i spună că-i înţelege durerea şi cît de greu îi fusese să aibă încredere. Că nu-i va face nici un rău. Că putea să aibă încredere în el. Dar în acel moment, ea se lipi de el, cu tot trupul.

– Doamne Dumnezeule, Willa, mă înnebuneşti.

Îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui, prinzînd-o între trupurile lor, apoi îşi strivi coapsele de ale ei, simţind o nevoie ardentă, nestăpînită de a împărtăşi cu ea acea căldură devastatoare care îl cuprinsese de la un simplu sărut, o simplă atingere.

Willa îşi încleştă mîna în tricoul lui, neputînd să-şi stăpînească un geamăt cînd simţi cum dorinţa lui îi apăsa cu putere pîntecele. Îşi ridică faţa spre el, scăldîndu-şi privirea în ochii lui aprinşi.

– Şi mie îmi pare rău, Nick. Vocea ei era înfiorată. Îmi pare foarte rău. Pentru tot.

Nick o strînse iar la piept.

– Ştiu, scumpo, ştiu. Şi mie.

O urmă firavă de raţiune îi străbătu mintea cînd îşi ceru scuze atît de insistent. Luptă cu

dorinţa lui de nestăpînit, cam speriat că ar fi incapabil să o desăvîrşească. Recunoscu că ceea ce se întîmpla între ei îi lua minţile, acele simţuri pe care se bizuise toată viaţa şi pe care le perfecţionase în ultimele opt luni. Acum însă erau complet răvăşite. Femeia asta, despre care, cu doar două zile în urmă, era convins că îi distrusese lucrul la care ţinuse cel mai mult, devenea pe minut ce trecea singurul lucru important din viaţa lui.

– Willa! Îi simţi răsuflarea accelerată la pieptul lui. Am încredere în tine şi, doar Dumnezeu ştie cît te doresc. Dar cred că trebuie s-o lăsăm mai moale. Asta este...

Era cît pe ce să spună „nebunie curată", dar în loc, spuse:

– Se petrece prea repede. Înţelegi?

Mintea Willei se zbătea la fel de repede ca şi pulsul ei. Fusese transpusă pe un alt tărîm de sărutările lui fierbinţi şi mîngîierile tandre. Auzi ce spunea şi o parte din ea înţelese foarte bine înţelepciunea acelor vorbe. Dar undeva, în sufletul ei, centrul fiinţei sale gravita în jurul unui lucru mare şi orbitor. Chinuitorul gînd de a şti ce le era scris o tenta să încerce orice. Dar experienţa ei cu Eric, precum şi starea ei actuală, reuşiră în cele din urmă să o aducă cu picioarele pe pă-

mînt.

– Da, înţeleg.

Înăbuşindu-şi un ţipăt instinctiv, se desprinse din braţele lui şi se îndreptă spre razele de lumină care se strecurau prin uşa dublă.

– Vrei să mai vezi şi ce-a mai rămas?

Nick rămase acolo, simţindu-se abandonat, cumva înjumătăţit, ca şi cum, ţinînd-o în braţe, însemna pentru el să fie întreg. Învinovăţindu-se pentru această ruptură, mai ştia însă că făcuse ce trebuia. Pînă cînd se lămurea toată nebunia asta, trebuia să fie reţinut – adică nu sărutări, nu îmbrăţişări sau mîngîieri. O urmări cum se întoarce spre el, aşteptîndu-i răspunsul, iar el îi trimise un avertisment mut acelei fiinţe de 1,77, cu părul roşu, sălbatic, sîni rotunzi şi picioare care nu se mai terminau.

„Ai grijă, Prinţeso, fiindcă după ce îi prindem pe Miller şi pe nu-aşa-de-cinstitul doctor Abbott, o să vin după tine. Şi am de gînd să te mîngîi, să te sărut şi să te strîng în braţe pentru toată viaţa!"

Odată hotărîrea luată, i se păru mai uşor să zîmbească. Dădu din cap şi o urmă afară, în soarele strălucitor al primăverii.

Willa îl conduse spre casă după o oră. Nick ţinuse morţiş să străbată toţi cei zece acri. Se mira de mersul lui uşor pe terenul accidentat, deşi avea un baston. Era plin de energie, dar în cele din urmă îi deveni imposibil să-şi mai ascundă înţepeneala genunchiului de ochiul ei cunoscător. Chiar şi aşa, doar ameninţările cu nişte şedinţe de recuperare îngrozitor de dure, supravegheate doar de ea, îl făcură să renunţe şi să plece acasă.

– Du-te în camera de zi, întinde-ţi piciorul. O să-ţi aduc nişte ceai cu gheaţă.

Nick dădu din cap afirmativ şi se îndreptă şchiopătînd spre sufragerie, mulţumit că va mai fi reţinută cîteva minute în bucătărie, pentru ca el să aibă timp să vadă dacă nu cumva avea halucinaţii. „La naiba!", înjură, cînd ajunse la fereastra mare din cameră, abia mai văzînd o lucire neagră la bucla pe care o făcea şoseaua, printr-un nor greoi de praf. Era Porsche-ul lui Eric. Putea să pună pariu că el era. Se blestemă în gînd că întîrziaseră atît prin împrejurimi, şi asta numai din cauza valului de senzaţii care-l năpădea de cîte ori ea rîdea din toată inima. Pentru că nu se putuse stăpîni, tocmai ratase o ocazie de a-l prinde pe escrocul de Eric asupra faptului.

Discutase cu Sky despre motivele pe care le-ar fi putut avea Eric să pitească drogurile în biroul Willei. Se gîndiseră că poate pentru a accentua rolul ei în planul pe care-l cocea. Căzuseră de acord, de fapt Nick îl convinsese pe Sky să nu-i spună Willei despre asta. Era şi aşa destul de agitată şi, ştiind cît de disperat e Miller, ar fi putut s-o sperie şi mai mult, poate chiar incapabilă de a-l mai face să vorbească. Dar Nick îl subapreciase din nou pe Eric. Nu s-ar fi gîndit niciodată că ar fi putut merge atît de departe. Ura pentru fostul coleg de echipă aproape că-l orbi. Nick făcea un joc dur şi juca pentru a cîştiga, dar nu era genul care îşi rezolva problemele din afara terenului spărgînd capete. Totuşi, în acel moment ar fi vrut să-i spargă capul lui Eric, pentru că nemernicul o amestecase pe Willa, o pusese în pericol. Ar fi vrut să-i sucească gîtul. Nick se învîrti prin cameră, uitîndu-se prin posibile locuri, încercînd să descopere cîte ceva. Dorinţa de a omorî pe cineva începuse să prindă contur în mintea lui. Dar conştientizarea faptului că a început să simtă acest lucru mai intens după ce Willa fusese

ameninţată îl înfioră pînă în fundul sufletului.

Auzi paşii ei şi se mişcă greoi pînă la canapeaua veche şi încărcată. Trebuia să găsească un mod de a-i cerceta casa în amănunt. Abia îşi întinse piciorul pe perne că ea şi intră în cameră cu două pahare mari pline cu ceai şi gheaţă.

– Deci, ce părere ai?

Luat prin surprindere, el întrebă:

– Despre ce?

– Despre fermă. După cum ai străbătut fiecare centimetru pătrat de pămînt, am crezut că vrei să cumperi locul.

Pe faţa ei se citea un zîmbet relaxat, destins, cum nu mai văzuse. Jură să îl păstreze cît de mult poate, şi îşi concentră atenţia în direcţia ei. Gîndindu-se la întrebarea ei, zîmbi şi răspunse cinstit:

– De fapt, cred că ar fi un loc grozav pentru copiii mei.

Willa păli. „Oh, Dumnezeule!" În tot răstimpul ăsta cît visase la el, fantazase şi, în general, îl dorise, nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar putea să fie căsătorit... sau, poate, divorţat. Nu, se gîndi ea, puţin supărată, doar să se fi căsătorit din liceu şi să aibă vreo patru copii. Îşi aminti că avea încredere în el, că, din moment ce avea nevoie de ajutorul ei, sigur nu i-ar fi făcut

aşa ceva. Totuşi, cînd vorbi, vocea îi păru puţin tensionată.

– Copiii tăi?

Mulţimea de expresii care i se perindară pe faţă în acele cîteva secunde îi dezvăluiau vulnerabilitatea, dar erau oarecum comice şi neînsemnate pentru el. Nick se luptă cu el însuşi, dar pierdu şi izbucni în rîs. Hohotea atît de puternic încît se dezechilibră. Willa sări brusc din scaunul ei şi-i puse mîna pe picior. Se opri din rîs în momentul în care-l atinse şi flacăra dorinţei izbucni şi-i cuprinse tot trupul. Doar îngrijorarea sinceră care i se citea în ochi îi mai păstră lucirea veselă în ochii lui albaştri.

– Ce-i aşa de nostim în dorinţa mea de a şti dacă ai copii? întrebă ea, luîndu-şi mîna de pe piciorul lui, ajungînd aproape faţă în faţă.

– Să nu joci niciodată poker, prinţeso!

– Ce? Poker? Şi ce-i cu toată chestia asta cu prinţeso?

Ştia că reacţionează prea violent, dar după o viaţă în care fusese ţinta tuturor glumelor, plus reacţia asta afurisită pe care o avea cînd era atît de aproape de el, inspirîndu-i mirosul masculin, chiar şi cînd rîdea de ea, toate o înfuriau.

– Îmi pare rău că am rîs, dar n-am vrut să fiu rău, pe cuvînt.

Cînd voi să se îndepărteze, el îi puse cu palma pe obraz, mîngîind-o cu blîndețe pînă cînd expresia ei încordată se îndulci. Deveni serios și zîmbi sincer.

– Cînd am aflat prima dată despre tine și Eric, am fost, normal, puțin supărat. Mi-am imaginat că erai un diavol de femeie, înșelătoare, profitoare, care umblă după bani. Sky mi-a spus că nu aveam dreptate, dar, încăpățînat, cum sînt, a trebuit să mă conving că nu era așa. Apoi, aseară, cînd ai leșinat și te-am adus acasă... nu știu cum să-ți explic, Willa, cred că tu mă faci să mă simt dorit.

Întinse mîna ca să-i dea o buclă rebelă după ureche.

– Pînă în acel moment nu mi-am dat seama cît de mult aveam nevoie de așa ceva. Tu ești prințesa mea la ananghie. Prințesa care are nevoie de un cavaler.

Îi privi insistent buzele:

– Nu știu, poate e o prostie, dar în multe privințe, o privi din nou în ochi, această imagine ți se potrivește.

Ca și mai înainte, trăirile ei i se puteau citi în ochi și în momentul în care se umezir puțin, Nick își mușcă limba încercînd să înveselească conversația care se îndrepta iar spre zone pe-

riculoase.

– În ceea ce privește copiii, nu erau chiar ai mei.

– Vrei să spui, copiii din tabără, nu-i așa?

Willa nu mai avu nevoie de o confirmare.

– Sînt o proastă.

Nick îi luă mîna care mai ținea încă paharul cu ceai, o duse la buzele lui și sorbi o înghițitură.

– Nu, nu ești, dar te pierzi prea ușor.

O privi, zîmbetul stingîndu-i-se ușor.

– Cel puțin nu ai luat-o de bună, și m-ai întrebat. Încrederea ta în mine e foarte importantă, Willa.

Își desprinse privirea din ochii ei și își puse ușor picioru pe podea ridicînd-o și pe Willa din poziția ei incomodă. Ajunseră față în față.

– Ar trebui să te duc la birou și să-ți recuperez mașina.

Cu greu, dar oarecum ușurată, Willa acceptă sugestia lui. Așa cum era, se simțea ca o marionetă în mîinile lui, iar el se juca cu firele de care era legată chiar inima ei. Imediat ce el ieși din casă, fugi sus și-și luă geanta de sport, ca și cum ar fi putut să-și potolească durerea care-i strîngea inima de cînd văzuse acea privire de învins în ochii lui, în timp ce vorbea despre copiii lui. Îl considerau un erou iar ea era, în parte,

răspunzătoare pentru faptul că visul lui Nick de a-i ajuta pe acei micuți fusese ucis. Nu ar fi iertat-o niciodată pentru asta. Și ea nu-l condamna.

În mod intenționat, Willa purtă o conversație neutră, destinsă în drum spre districtul comercial de la Tyson's Corner, schimbînd subiectul ori de cîte ori Nick încerca să vorbească serios. Știa că acest balon de săpun urma să se spargă, dar pur și simplu voia să păstreze acest sentiment fragil pe cît de mult posibil. Dimineața petrecută cu Nick fusese, în ciuda curbelor emoționale, una din cele mai grozave din viața ei.

Cînd el își parcă limuzina în parcarea de la Devon, ea întoarse ochii spre el; ochii lui albaștri în acea nuanță senzuală și tulburătoare cînd privirile li se întîlniră. Simțind că balonul ei de săpun e aproape de punctul critic, Willa sparse gheața și începu să caute în poșetă:

– Știu că le-am pus pe undeva pe aici...

– Willa. Nick îi puse mîna pe braț. Știu că de dimineață, în fine, în ultimele cîteva zile, s-au petrecut lucruri derutante. Pentru amîndoi. Așteptă pînă cînd ea îl privi din nou, apoi continuă:

– Încă trebuie să mai vorbim. Trebuie să găsim o cale de a-i smulge lui Miller o mărturisire.

Nick se abținu să-l pomenească pe doctorul

Abbott. Îi venea la fel de greu ca și ei să întrerupă acea armonie din această dimineață. Ignorînd acest gînd, își dădu drumul:

– Ce crezi că vrea, de fapt, Miller, de la tine?

Willa oftă și încercă să se concentreze asupra întrebării puse. „Proastă ce sînt", se dojeni ea. Dimineața putea să fie ea minunată și plină de dezvăluiri pentru ea, dar nu putea uita că se ocupau de viața lui Nick, și ăsta era cel mai important lucru pentru el.

– Nu știu, răspunse ea sincer. Dar cred că faptul că participă la programul meu nu e chiar o coincidență. Aseară s-a purtat foarte ciudat față de cum îl știam eu. Era foarte prost dispus, avea toane, era aproape paranoic.

Ea privi pe fereastră, stingherită de cîte ori își aducea aminte cît de naivă fusese cu Eric.

– Nick, cred că priza cocainăchiar în club. Nu mi-am dat seama decît tîrziu. Și în timpul cinei tot făcea aluzii că o relație cu el ar fi foarte avantajoasă. Se întoarse spre el. Știi ce a vrut să spună?

Ochii lui se îngustară amenințător. Evită răspunsul la întrebarea ei, punînd și el una.

– Ce fel de relație?

Willa se întrebă dacă s-ar fi putut gîndi că o asemenea expresie de autocontrol i-ar fi putut

apărea pe față.

– Nu cred că l-ar deranja dacă ne-am relua vechea legătură.

Nick tăcu, dar ea simți că răbdarea lui se apropie de limită.

– Nick? spuse ea, îngrijorată cînd văzu că nu o mai urmărea.

– I-am spus că putem rămîne prieteni și că ședințele de antrenament ne vor oferi prilejul de a sta de vorbă cît de mult o să vrem.

– A fost de acord? Unde îi e prudența?

Nick vorbea aproape absent, concentrat încă asupra ultimelor ei cuvinte.

Willa era derutată. Oare Nick se mai aștepta ca ea să continue să se întîlnească cu Eric după tot ce se petrecuse?

– Nu prea a avut de ales, zise ea sec. Asta nu înseamnă că o să cedeze. După cît îl cunosc, o să facă pe dracu'n patru. Dar m-am gîndit mult la asta și cred că sînt în stare să aflu ce vrei tu și, în același timp, să nu depășesc relațiile strict profesionale.

Agitîndu-se pentru faptul că Nick era încă încruntat, se aplecă spre el și-l apucă de braț ca să-l facă atent, ignorînd complet fiorul care o străbătea de cîte ori îl atingea.

– O să mă simt în nesiguranță, și, apoi, cred

că planul meu va reuși.

– De acord, răspunse Nick calm, surprins de izbucnirea ei. Atitudinea ei îl făcu să ia hotărîrea de a nu-i spune de drogurile puse în biroul ei. Mai rămînea o problemă. Nick se așeză cu fața spre ea, trăgînd-o de mîna cu care ea încă îi mai strîngea brațul și apropiind-o de el.

– Știu că ar trebui să așteptăm pînă cînd toată povestea asta o să se termine, spuse cu o voce înmuiată și o lucire de vulnerabilitate îi trecu pe față, dar am impresia că nu prea pot. Vocea lui catifelată dezmierdă simțurile Willei. Ușoara urmă de nesiguranță îi lovi pe loc rezistența și așa slăbită. Dar mîndria și stăpînirea ei erau încă pe poziție, așa că trebui să strige:

– De ce?

– Aș vrea să știu și eu, spuse Nick încet, apoi reluă mai clar:

– Nu pot să mă prefac că nu simt ce se petrece cu noi.

– Nick, eu nu pot...

– Știu. Nici eu.

O trase spre el și-și apăsă buzele pe gura ei într-un sărut intens, pasional, apoi se desprinse brusc și o îndepărtă ușor – un obicei care începea să o irite din ce în ce mai mult.

Punînd mîna pe portieră, trebui să-și dreagă

vocea înainte de a vorbi:

– Nick, eu...

El se întoarse cînd îi auzi vocea tremurată.

– Lasă-mă să termin de data asta, da?

Își însoți aceste cuvinte cu un zîmbet tăios, care-i făcu inima să-și accelereze bătăile.

– Sînt de acord că aici se mai petrece ceva, pe lîngă faptul că trebuie să dovedim că ți s-a înscenat ceva.

Ridică mîna cînd el începu să se apropie.

– Dar mai sînt de acord și că ar trebui să așteptăm să se termine tot înainte de a afla ce se petrece.

– Cred că tocmai ți-am spus că nu-mi pot separa sentimentele în compartimente bine delimitate. Toate se amestecă. O să aflăm ce se petrece și o să-mi clarific numele în același timp.

Willa nu era sigură pe cine încearcă el așa de tare să convingă. Nu-i plăcea că-și nesocotea instinctul de a avea încredere în el, dar trăise o experiență neplăcută în materie de instincte și încredere, iar adevărul era că nu putea fi sigură de motivele lui. Totuși, era silită să accepte că Nick ajunsese să însemne acum foarte mult pentru ea într-un timp atît de scurt. Foarte mult, într-adevăr. Dar drăcușorul de pe umărul ei îi tot insufla bănuieli. „Poate vrea doar să te înne-

bunească și să facă ce vrea cu tine!"

Nick simți că ea se lupta cu demonii din ea și abandonă subiectul. Pentru un timp. Poate că Willa nu voia să admită, își spuse el, dar nu mai putea să ignore ceea ce se petrece între ei. În curînd o să-și dea și ea seama.

– Cînd e programat antrenamentul lui Miller?

– Luni. Luni dimineață la zece.

– Crezi că ai fi în stare să vorbești cu el, mai tîrziu?

Willa se întoarse brusc, cu o expresie întrebătoare.

– Fii rațională, adăugă el imediat. E prea deștept ca să spună ceva suspect înconjurat de oameni care l-ar putea auzi. Tot ce-ți sugerez e să aranjezi să vorbești cu el după ce terminați ședința.

Cu dinții strînși și roșie de mînie, Willa nu-și putea crede urechilor. O durea îngrozitor să realizeze că se înșelase în privința lui. Nick nu ținea la ea deloc.

– N-ai auzit ce-am spus adineauri?

Prea furioasă și prea rănită ca să-l lase să răspundă, își pierdu cumpătul.

– Să nu mă înțelegi greșit, Nick. Detest ce ți-a făcut Eric. Detest și ce mi-a făcut mie. Dar dacă e atît de periculos și viclean, cum poți să-mi ceri

să rămîn iar singură cu el?

Nick îi apucă brațul și-l trase pînă cînd pumnul încleștat îi atinse genunchiul.

– Nu vei fi singură cu el, Willa. Eu și Sky vom fi acolo.

Era complet năucită.

– Scuză-mă că te întreb, dar ce naiba te face să crezi că va vorbi dacă veți fi acolo?

Nick își frecă obrazul cu palma, încurcat de propria-i stîngăcie cu care aduse problema în discuție, punînd-o într-o asemenea postură pe Willa.

– Nici nu m-am gîndit să părăsești clubul. Ideea mea e să-l aducem în birou. O să instalăm o cameră de luat vederi, o s-o ascundem cumva și o să-l înregistrăm.

– N-o să meargă.

Willa înțelese planul, ignorînd dureroasele priorități ale lui Nick și cît de departe era dispus să meargă pentru a obține informațiile de care avea nevoie.

– De ce?

– Camera de luat vederi nu înregistrează și voci. N-o să ai nevoie de comentariile lui pentru ca cei de la poliție să te creadă?

Nick răsuflă ușurat. Era dispusă s-o facă!

– O să punem pe undeva un casetofon. Mă

îndoiesc că Eric mă suspectează că aș fi pe urmele lui, dar văzîndu-mă, probabil, că s-ar pune în gardă. Cum ai spus, nu-i o coincidență că s-a întors în viața ta.

Nu era nevoie ca Nick să-i reamintească faptul că Eric nu se întorsese pentru că ar fi simțit într-adevăr ceva pentru ea. Și ar fi făcut bine să-și amintească că, de asemenea, nici Nick n-o făcuse pentru același motiv.

– Bine, o să vedem mîine dimineață. Și cine o să se ocupe de toată montarea?

Nick voia să o sărute că acceptase să treacă prin asta pentru el. Dar n-o făcu. Își dădu seama după reacțiile și figura ei foarte expresivă că mai avea de lucru pînă cînd să-i cîștige într-adevăr încrederea. Totuși, nu se putea abține să nu zîmbească.

– Nici o problemă. Eu și Sky o să ne ocupăm de asta.

Willa zîmbi și ea, dorindu-și să țină mai bine piept zîmbetului lui provocator.

– Trebuie să mă duc. Am ceva de lucru. Putem să punem la punct amănuntele mai tîrziu?

– Sigur. Mă duc să vorbesc cu Sky. Vedem mîine la prînz ce mai avem de aranjat.

– La prînz?

Willa ridică din sprînceană cînd îi simți sigu-

ranța din voce, felicitîndu-se că mai avea încă demnitate.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Programul începe mîine, așa că o să înfulec ceva între două ședințe. Putem discuta în timpul ședinței tale de mîine.

Nick dădea din cap înainte ca ea să termine ce avea de spus.

– O să luăm prînzul.

Nu ținu seama de expresia ei și de amenințătoarea criză de personalitate. Știa că îi cam forțase mîna în ziua aceea, dar nu avea să cedeze în această privință.

– Willa, te cunosc. O să te iei cu treburile și o să uiți să mănînci. O să ai nevoie de energie mîine seară.

Datorită cuvintelor lui prea delicate amintindu-i de momentul penibil cînd leșinase în parcare, se gîndi:

„Am învățat să am grijă de mine de mult timp, Nick Logan. Dacă spun că o să mănînc, atunci o să mănînc. Și nu trebuie să mă ții de mînă."

– Te iau la prînz, Willa.

Zîmbetul lui se lărgi. Îi trecu prin minte că nu era prea ușor să aibă grijă de ea, dar în acel moment știu că nu o să se lase bătut niciodată. Îi luă mîna, avînd grijă ca nota de plată, și așa

foarte încărcată a doctorului său, să nu se mai mărească.

– În altă ordine de idei, continuă, strecurîndu-și degetele printre ale ei și strîngîndu-i-le ușor, îmi place să te țin de mînă. Și apoi, nu pot vorbi cu tine în timpul ședinței, din moment ce nu voi fi cu tine.

Willa încercă din nou să-și tragă mîna, dar el o strînse mai tare.

– Bine, dar de ce vii mîine la ședință?

N-o băgă în seamă.

– Nu-știu-cum-îl-cheamă ăla lucrează mîine?

Ea rămase cu gura căscată și putu doar să-l întrebe:

– Care nu-știu-cum-îl-cheamă?

– Știi tu, maimuțoiul ăla pe care ai încercat să mi-l pasezi cînd ne-am întîlnit prima dată și aveam nevoie de un antrenor.

– Vrei să spui Richard, viitorul doctor Thornton?

– Doctor, ai?

Nick se prefăcu că se gîndește serios.

– Cred, adică sînt sigur că nu se compară cu tine, dar sper să ne descurcăm.

– Mulțumesc, domnule, îi răspunse Willa, măgulită la culme de complimentul lui.

– Pot să te întreb de ce ai nevoie de Richard?

– Desigur.

Înainte ca Willa să poată reacționa, Nick se întinse, băgîndu-și degetele în părul ei și trăgînd-o de pe scaun. El ținea încă ochii deschiși, ca și ea, de altfel. O sărută, ușor la început, apoi cînd Willa închise ochii, sărutul deveni tot mai pasional. Înainte să-și piardă complet capul, și apoi restul trupului, el se desprinse. Încă îi mai atingea părul. Își răsuci o șuviță în jurul degetului apoi își apropie din nou buzele de ale ei, uimit că primul sărut îl făcuse aproape să-și piardă controlul.

O mașină care parcă între ei îi despărți.

– Amîndoi știm că asta nu o să aștepte.

Willa dădu doar din cap, prea amețită de sărutul și vorbele lui pentru a-i putea răspunde altfel. Deschise brusc portiera, urmînd calea pe care i-o sortise destinul. Știa că destinul era nestatornic, așa că se putea să nu mai dea peste o șansă ca asta.

Doar după ce Willa se desprinse din brațele lui și ieși din mașină, Nick își dădu seama cît de curajoasă fusese cînd ea acceptase să aibă de-a face din nou cu Miller. În timp ce o urma spre Millenium, decise că orice s-ar întîmpla, nu-i va mai cere nimic. Și va folosi o altă cale să se ocupe de doctor; poate că Sky putea să aran-

jeze cu Box să monteze camere de luat vederi. Astfel, Nick ar fi avut ocazia să-l întrebe pe Box dacă ar fi dispus să facă ceva cercetări în legătură cu afacerile personale ale doctorului. Poate găsea o cheie, poate afla de ce îl ajutase pe Miller.

Capitolul Șapte

Willa puse un alt teanc de dosare pe birou și își turnă altă ceașcă cu cafea.

Deși mulțumită că programul ei de antrenament a început oficial, nu putea să-și dorească să fi rămas acasă în acea dimineață. De obicei, lunea nu era ziua ei preferată, dar aceasta fusese o zi specială. Nick apăruse de dimineață, radios, cu o pungă de verdețuri și cu un zîmbet senzual. După cîte se vedea, își luase în serios rolul de a o hrăni – și la propriu și la figurat. Pretextul lui fusese că voia să fie alături de ea în acea zi mare. Ea se hotărî că avea și alte griji pe

cap, așa că luă gestul lui așa cum vru el, fără să-și mai bată capul și să despice firul în patru. Mai mult, i-a făcut și o omletă nu prea grozavă. Luînd receptorul într-o mînă și vînturînd cîteva dosare cu cealaltă, spuse:

– Ce mai este, Kelly? Ai anulat toate întîlnirile de după-amiază?

– Îmi pare rău, șefa, răspunse o voce răgușită de la celălalt capăt.

– Ai avut o zi grea, hm?

– Sky! Mda, cam așa. „Și o să fie și mai grea".

– Hei, ar trebui să fii mîndră. Noul program merge ca pe roate. Ai mai auzit ceva de Nick?

Willa nu știa dacă Sky era pus la curent în legătură cu micul dejun pe care-l luaseră împreună.

– Nu de curînd, răspunse ea ezitînd.

– Bine, Kelly mi-a spus că are oră cu Richard la trei p.m. Mă gîndeam...

– Ne întîlnim la prînz, după ședința cu Eric. Vrei să vii și tu?

– Nu, nu. Voiam doar să mai verificăm toată aparatura montată în biroul tău, aseară. Tu ai mai controlat?

Se uită la planta mare de pe raft, dar nu putu să vadă lentila ascunsă printre frunzele stufoase;

știa că era acolo, pentru că verificase mai devreme.

– Da. Cred că totul e în ordine. Îmi mai rămîne să-l conving pe Eric să vorbească.

– O să te descurci, Willa.

Sky tăcu un moment. Cînd vorbi din nou, avea o voce și mai aspră decît de obicei.

– Nick nu prea spune oamenilor ce simte. Dacă n-ar fi fost el, probabil că și eu eram prins în vreun program de recuperare, dar nu pentru vreo rană, ci, înțelegi tu. M-a ajutat să depășesc o perioadă grea, a fost alături de mine cînd toți ceilalți mă abandonaseră. Cred că atunci cînd Nick crede în cineva, se atașează de acea persoană.

– Mulțumesc, Sky. Și ești un adevărat prieten. La o adică, și tu ai fost alături de el cînd toți ceilalți l-au părăsit.

– Mda, păi, aș face și mai mult dacă mi-ar sta în putință. N-o să accepte asta, dar să știi că mizează pe tine. Îți mulțumesc pentru faptul că și tu crezi în el.

Willa închise telefonul, se întoarse pentru a pleca... și dădu cu ochii de Eric. Cu vorbele calde de încurajare ale lui Sky încă răsunîndu-i în urechi, simți că prinde puteri. Cîteva minute mai

tîrziu intră în sala de antrenament, cu capul sus. Cîteva ore mai tîrziu, Nick o găsi pe Willa în biroul ei, îngropată într-un maldăr de dosare.

– Bună, prințeso! Cum merge?

Willa tresări la auzul vocii lui. Nu-l simțise cînd a intrat.

– Bună. Merge. O să vină aici după ora de închidere, ca să-mi amintească de „zilele bune".

Nick își puse bastonul pe fotoliul din fața biroului, și se așeză pe un colț al biroului, grijuliu ca să nu dărîme teancurile de dosare de pretutindeni.

– Se pare că ai succes.

Cînd ea zîmbi timid, el trecu la subiect:

– Ce a spus în legătură cu seara trecută? A zis ceva?

– Oh, da, era plin de remușcări.

Zîmbi sarcastic amintindu-și cum Eric își arborase zîmbetul lui de „iartă-mă, sînt o celebritate", așteptîndu-se să fie imediat iertat.

– Cred că era mai îngrijorat că s-ar putea scrie despre întîlnirea noastră în vreun ziar de scandal.

Nick observă cum încordarea îi rida colțurile ochilor și îi încrețea gura. Fără să vrea, se întinse peste birou și îi mîngîie obrazul alb ușor

pînă cînd pielea i se încălzi sub alintarea lui.

– Mulțumesc, Willa. Știu că nu e ușor, dar cu puțin noroc, totul se va sfîrși curînd.

Willa pufni în rîs.

– Te rog, nu te bizui pe norocul meu, că o să ratăm tot înainte chiar de a începe.

Nick zîmbi și-i mîngîie buza de jos cu un deget.

– Nu fi așa de neîncrezătoare. Cred că începi să ai noroc.

Stomacul ei alese acel moment pentru a-și anunța prezența și a-i da de înțeles că trebuie să aibă grijă de el. Nick zîmbi și-i întinse mîna, ridicînd-o și conducînd-o în jurul biroului, pînă cînd ea ajunse în fața lui. Îi dădu drumul la mînă și o apucă ușor de șolduri, trăgînd-o între picioarele lui.

– Adu-mi aminte să aduc niște pîine cu unt data viitoare.

Nick urmări fascinat cum ochii Willei se închiseră încet la culoare. Strălucirea care i se întinse și pe obraji îi dădea impresia clară că l-ar fi preferat pe el drept listă de bucate.

– Mai uită-te la mine și o să mă faci să cred că sînt farfuria cu mîncarea ta preferată.

El chicoti cînd fața ei se înroși puternic.

Doamne, îi plăcea să o necăjească. O împinse înapoi ușor, pentru a se ridica și el.

– Hai să ieșim puțin. Meriți din plin o pauză. Aerul proaspăt o să ne facă bine la amîndoi. Ei, ce spui?

Ea îi țintui buzele cu privirea cît timp el vorbi și nu se putu abține să nu o sărute. Dar o atingere nu fu de ajuns, iar blînda mîngîiere se transformă într-un sărut înflăcărat.

Ea înghiți în sec cînd el se îndepărtă.

– Cred că pierdem timp.

Vocea ei avea inflexiuni senzuale:

– Cînd te sărut nu pierd niciodată timpul.

O dorea atît de puternic încît dacă nu o scotea afară în următoarele secunde, ar fi sfîrșit amîndoi pe podeaua încăperii.

– Hai să mergem.

Luînd-o de mînă și apucînd bastonul, se îndreptară amîndoi spre ușă. Chiar înainte de a o deschide, se întoarse brusc, trăgînd-o brutal spre el.

– Știi ceva? Ești o femeie dată naibii!

Își însoți cuvintele cu un sărut lung și amețitor, care-i lăsă pe amîndoi fără suflare. Cînd își reveni, el spuse:

– Știu un loc grozav prin apropiere. Au mîn-

care destul de bună iar serviciul e nemaipomenit.

Stomacul Willei răspunse înainte ca ea să poată scoate un cuvînt, și amîndoi izbucniră în rîs.

– Cred că nu am de ales.

Nick zîmbi răutăcios.

– Mă întrebam cînd o să realizezi treaba asta.

Willa nu încercă să ghicească la ce restaurant voia s-o ducă, pînă cînd nu ieșiră din zona comercială Tyson's Corner și se îndreptară spre vest, pe Șoseaua nr. 7. Cînd Nick o luă înspre zona rezidențială, știu că i se pregătea ceva. Cînd trase cu ochiul spre el, zîmbetul inocent de pe fața lui îi răspunse la întrebarea încă nepusă.

– Nu știam că locuiești în Reston, spuse ea apăsat.

– Nu m-ai întrebat niciodată, răspunse el, fulgerînd-o cu zîmbetul lui cuceritor.

Arătă spre porțiunile acoperite cu arbori.

– E cît se poate de aproape de pădure și nici nu fac mult pînă la teren.

Willa îi aruncă lui Nick o privire scurtă. Pentru prima dată vorbea de fosta lui carieră fără să se indispună. Ar fi vrut foarte mult să discute despre asta cu el, dar nu știa cum să atace subiectul

fără să-i provoace amintiri dureroase. Se uită pe geam în timp ce el lua serpentinele, înaintînd pe șoseaua șerpuitoare tot mai adînc în inima pădurii, spre casa care în curînd urma să fie ascunsă de desișul frunzelor.

– Știu că îți lipsește exercițiul de teren. După ce o să-ți clarifici situația, te întorci la fotbal?

Nick nu-și desprinse privirea de la șosea, dar zîmbetul îi păli.

– Din cauza eliminării, nu am jucat sezonul trecut. Am încercat să intru din nou în echipă acum cîteva zile, dar delegatul nu era convins. Cazul fiind clasat nu îmi dovedește nevinovăția, după cum s-a afirmat. Chiar și așa, delegatul Federației se bazează pe faptul că am fost singurul din echipă care am ratat testul antidoping.

– Nu poți să faci altul?

Nick rîse forțat.

– Am făcut. Două. Le-am trecut pe amîndouă. Tonul vocii îi deveni sarcastic. Am fost bătut pe spate de antrenor și delegat, spunîndu-mi-se că e foarte bine că m-am lăsat. Desigur, nu e o realizare uriașă, spuse el cu amărăciune, cînd n-ai luat droguri în toată viața ta.

Îi putea auzi bătăile inimii și simțea amărăciunea din spatele fiecărui cuvînt pe care-l ros-

tea.

– Îmi pare foarte rău, Nick. E atît de nedrept, spuse ea, cu vocea răgușită și înecată în lacrimi.

– Și acum ce urmează?

– Urmează ca delegatul Federației să decidă.

Nick o luă pe un drum șerpuitor tăiat printre copaci, apoi privi înspre Willa.

– Dacă lucrurile merg cum trebuie și îmi dovedesc nevinovăția, sper să mi se ridice interdicția. Altfel, o să-mi urmărească evoluția mea și, dacă ies bine la teste, poate mă lasă să joc în următorii doi ani.

Opri în fața unei case din lemn de cedru și piatră, ascunsă într-un stejăriș, și parcă lîngă un Jeep Eagle de un roșu aprins.

Willa îl prinse de braț cînd vru să deschidă portiera.

– Știi, altul pur și simplu ar aștepta un an, ar ieși curat la testul antidoping și ar folosi asta drept răzbunare. Dar în cazul tău, nu îți e doar mîndria pusă în joc, nu-i așa? Vreau să spun că nimănui nu i-ar plăcea să fie privit ca un drogat, dar am impresia că tu vrei mai mult decît să schimbi părerea opiniei publice despre tine.

Nick își ridică brusc privirea cînd îi auzi cuvintele, iar expresia i se înmuie puțin recunoscînd în

sinea lui că l-a nimerit.

– E doar din cauza copiilor, nu-i așa? întrebă ea încet. Copiii din tabără.

El dădu hotărît din cap, mutîndu-și privirea, ca și cum ceva de afară i-ar fi atras brusc atenția. După o clipă, spuse:

– Tot încerc să mă conving că nu contează. Dar nu pot. Știu că are importanță.

Willa îi mîngîie brațul, oprindu-se la umăr. Se întoarse pentru a o privi, găsind că acel gest tandru se potrivea cu blîndețea din ochii ei. Voia să o ia în brațe, să o atingă, să o sărute. O iubea.

Dregîndu-și vocea pentru a înghiți nodul care i se pusese în gît, își limpezi și mintea și se concentră asupra răspunsului.

– Am început acum cîteva veri. Antrenorul se ocupa de tabără de mult timp și mereu ne ruga să venim acolo pentru o perioadă. La început, am făcut-o pentru el. Trebuie să recunosc că la început mă gîndeam că două-trei săptămîni de repaus, departe de stresul de pe teren, îmi prindeau bine, chiar dacă nu-i ajuta prea mult pe puști.

– Dar i-a ajutat, nu-i așa?

Tonul ei făcu din întrebare mai mult o afirmație.

– Da, deşi s-ar putea să nu mă crezi. Cel puţin, nu mai umblau pe străzi.

– Şi nu se mai drogau.

Nick ridică din sprîncene şi un zîmbet amar îi apăru în colţul buzelor.

– Da, şi asta. Nu mă întreba de ce mă ascultau. În adîncul sufletului meu, nu eram prea diferit de ei. Cred că am învăţat multe de la ei.

– Erai un model pentru ei.

Nick ridică din umeri.

– Sînt doar un tip căruia îi place fotbalul şi care, din întîmplare, îl joacă binişor. Dar presa are obiceiul să le umfle pe toate. Cîteva sezoane bune, şi gata! Eşti o stea.

– În ceea ce mă priveşte, nu cred că ar fi putut găsi altul mai bun, mai devotat, îl apără Willa.

Ar fi putut jura că el se înroşise.

– Tata nu prea mi-a povestit despre asta. Trebuie să fi fost greu, foarte greu. E o mare responsabilitate pe care trebuie s-o porţi. Nick o privi o clipă, apoi continuă. Da, este... adică, a fost. Dar îmi aduc aminte cum îi idolatrizam pe jucătorii de fotbal cînd eram puştan. Visam să ajung un profesionist.

– Şi aşa ai profitat că erai o celebritate şi i-ai ajutat pe copiii din tabără.

Nick încuviinţă din cap.

– Nu pot să nu mă gîndesc cum ar fi fost pentru mine dacă aşa ceva s-ar fi întîmplat din eroii mei. Adică... eu nu sînt un erou, dar...

– Dar erai în ochii acelor copii.

Willa se simţi foarte mîndră de el şi această trăire intensă i se reflectă în ochi.

– Şi mai vrei să joci? După tot ce ţi s-a întîmplat?

– La început, după ce am fost arestat, eram hotărît să-mi reiau cariera. Acum nu mai sînt atît de sigur. Am treizeci şi doi de ani, ceea ce e o vîrstă pentru un jucător, mai ales pentru unul cu atîtea accidente, ca mine.

Ieşi din maşină.

– Probabil că m-aş fi retras în cel mult doi ani. Aş fi vrut doar ca eu să decid asta.

Willa coborî şi ea şi se apropie de Nick, care stătea în faţa maşinii.

– Ce o să faci?

Nick era măgulit de sincera ei preocupare pentru el. Nu-i scăpă privirea scurtă şi cercetătoare pe care ea o aruncă înspre casa lui şi era amuzat de grija ei aparentă pentru modul lui de viaţă. Plus faptul că nu arătase nici o urmă de suspiciune în legătură cu modul în care se

întreţine el în acele circumstanţe, îl atinse în adîncul inimii lui.

Un zîmbet timid îi apăru pe faţă; ochii lui albaştri sclipeau. Luă mîna Willei, strecurîndu-şi degetele printre ale ei şi o conduse spre bolta de la intrare.

– Acum o să te duc înăuntru şi o să mă laud cu priceperea mea în ale bucătăriei şi o să vorbim despre ce vrei tu, dar nu despre fotbal.

Nick deschise uşa şi îi ridică bărbia. Privirile li se întîlniră.

– Hei, prinţeso, eşti în regulă?

„Nu!" ar fi vrut ea să strige. „Cred că mă îndrăgostesc de tine". Doar mîndria o opri să nu-şi dea drumul. Viaţa lui, necazurile lui erau cele mai importante pentru ea şi asta o împiedica să-l mai copleşească cu asemenea declaraţii.

– Mă ştii cum sînt, rîse ea timid. Cîteva ore fără mîncare şi mă indispun.

Nick o privi cu neîncredere. Îi mîngîie buza cu degetul mare, apoi îşi apropie buzele de ale ei. Willa răspunse atingerii lui delicate ca o floare atinsă de razele soarelui. Înflori cînd îi simţi limba căutînd-o pe a ei şi îşi deschise gura, înnebunită de gustul dulce şi căldura ce o invadară. Pînă nu îi puse mîinile pe piept pentru a

se susţine, genunchii înmuindu-i-se ca untul lăsat la soare, nu-şi dădu seama că Nick era atît de prins de tensiunea momentului. Inima îi bătea atît de tare, încît îi putea simţi vibraţiile cuprinzîndu-o, înfiorîndu-i pielea pînă cînd pulsul lor coincise. El se rezemă cu spatele de cadrul uşii, strîngînd-o şi mai tare în braţe şi, din greşeală, apăsă pe sonerie.

– Nu ştiu cum e la tine, spuse el brusc, atingîndu-i nasul, dar eu n-am mai auzit sonerii înainte.

– Cel puţin de data asta n-a fost stomacul meu.

El rîse cu poftă, transformîndu-se miraculos. Willa observă încreţiturile de la colţul ochilor şi gropiţa care îi apăru în obraz. Erau semne care-i spuneau că el rîdea mult înainte. Pînă acum opt luni.

– De ce te-ai încruntat?

Nick îi privi buzele, dorind să-şi plimbe limba pe pielea aceea delicată pînă cînd zîmbetul îi va reapărea.

– Nu-mi răspunde. În mod clar, au trecut cele zece minute. O trase în casă, într-un hol mare, lambrisat.

– Vrei să mă însoţeşti în bucătărie şi să mă

ajuți să pregătesc masa?

Willa acceptă, gata să mai amîne discuția, chiar și pentru un timp scurt. Compunîndu-și o privire plină de reproș, spuse:

– Cînd ai spus că se servește bine în acel loc unde aveam să mîncăm, nu mi-am dat seama că era vorba despre mine.

Nick își reținu o remarcă, mulțumindu-se doar să o sărute. Deși scurt și dulce, de-abia își desprinse gura de a ei înainte ca flacăra pasiunii să-i mistuie bunele intenții.

– Cel puțin am încredere în tine. Aș fi putut spune că se servește execrabil.

– Dar cum poți ști că n-o să fie așa?

Zîmbetul lui sexy o făcu să-l tachineze, la rîndul ei. Hotărîtă să aibă ultimul cuvînt, de data asta, o luă înainte. Găsi ușor bucătăria bine echipată, trăgînd, invidioasă, cu ochiul la colțarul pus sub fereastra enormă. Văzîndu-și zîmbetul reflectat în geam, fu surprinsă de cît de mult și cît de sincer se distra. Această descoperire o făcu să-i vină mai ușor să lase deoparte toate întrebările în legătură cu ce le e destinat sau nu în viitor. Nick se mișcă încet, profitînd de ocazia de a o admira pe Willa din spate. Purta pantaloni negri, pe picior și un tricou verde de polo care

avea emblema clubului aplicată pe buzunarul de la piept. O remarcase de la bun început. În mintea lui, adăugă tricourile de polo pe lista de îmbrăcăminte sexy. Odată ajuns în bucătărie, se duse direct la frigider. Uitîndu-se înăuntru, spuse:

– Cred că e destulă mîncare aici ca să încropim un sandviș pe cinste. Sau preferi o salată?

Se întoarse spre Willa, care se învîrtea prin bucătărie, mai interesată de diferite instrumente vechi de gătit care atîrnau pe pereți, decît de ultimele cuceriri ale tehnicii expuse în aceeași încăpere. Fu uimit de cît de relaxată era. Willa se întoarse și-i surprinse privirea. Nick își simți întreg trupul încordîndu-i-se cînd îi văzu dorința lucind în ochii ei, o dorință care nu avea nimic de-a face cu profesiunea sau averea lui. Era destul de rău și așa, că și-o tot imagina sus, în patul lui, cu părul ondulat răsfirat pe pernă... Se uită din nou în frigider, valul de aer rece potolindu-i puțin mintea înfierbîntată.

– Nu-ți face probleme. Mănînc orice.

Willa putu să jure că-l auzise gemînd.

– Nick?

Era băgat cu capul în frigider și, în timp ce-i

privea spatele, se întrebă ce naiba făcea acolo.

– Am niște apă minerală, dacă vrei, se auzi vocea lui, de departe. În cele din urmă își scoase capul. Sau pot să fac niște ceai cu gheață.

– Niște apă cu gheață, mulțumesc, răspunse ea prudent, încercînd să-și dea seama de ce se purta atît de ciudat. Cînd el zîmbi și dădu din cap, ea renunță la acest gînd, hotărînd că doar i se păruse. Willa își îndreptă din nou atenția spre ornamentele neobișnuite ale lui Nick.

– Unde ai găsit toate instrumentele astea vechi?

– Unele au fost ale părinților mei. Restul le-am cumpărat la licitație.

– Îți place să mergi la licitații? întrebă ea mirată.

– De ce, e așa de neobișnuit?

– Da. Adică nu. Doar că nu mi-am imaginat că ai putea fi un cunoscător de antichități.

– Atleții sînt cunoscuți drept oameni rafinați. Se întoarse spre ea. Nu sîntem niște idioți.

– Nu am vrut să spun că ești prost. Aș fi ultima care...

– Știu, știu. Nick o întrerupse, pe un ton mai moale. Îmi pare rău, Willa, doar că după atîția ani de luptă cu etichetele stereotipe puse de

presă atleților, cred că am devenit puțin irascibil.

Cînd Willa ridică din sprîncene la auzul cuvîntului „puțin", Nick adăugă:

– Oricum, niște vase ruginite de bucătărie nu înseamnă că sînt un colecționar de antichități.

– Ruginite sau nu, ai cumva și un ceas, din întîmplare?

– Poftim? Oh, nu-ți face griji, avem destul timp.

– Nu-i vorba de asta. Voiam să verific dacă nu cumva am depășit cele zece minute și urmează o altă ceartă.

– Sau alte sărutări.

Nick se împotrivi impulsului de a o duce sus, în patul lui.

„Toată discuția aia despre rafinament și ce crezi despre așa ceva sînt niște tactici de cucerire mai mult decît primitive". Nick se întoarse spre masă și începu să taie roșiile și șunca, mirîndu-se și el că manevra atît de bine cuțitul cînd ea era în aceeași cameră. O privi din nou. Se gîndi că arată minunat în bucătăria lui și se întrebă cît de bine ar arăta în patul lui. Nu putea doar să o contemple pe această femeie, cu atît mai mult cu cît era chiar femeia care crease o adevărată încurcătură la început. Nick puse gheață în două pahare mari și le umplu cu apă.

„Am fost burlac prea mult timp. Poate că dacă o să-i răsfir părul ăsta frumos pe cearceaf, o să renunț și la celibat". Încercase să se convingă de ce simțea acum și de-a lungul ultimelor nopți, cît fusese singur în pat și dorindu-și-o năprasnic. Dar văzînd-o în carne și oase în lumina puternică a soarelui, se întrebă dacă i-ar ajunge o viață petrecută în brațele ei.

Puse farfuriile pe masă și, cum o privea, își dădu seama că nu trebuia să fie neapărat întuneric ca să se excite, și se așeză ca să nu-i atragă atenția asupra efectului acestei excitări.

– Mi-ar fi plăcut și mie să am o fereastră ca asta în bucătărie. Zîmbi înspre el înainte de a se așeza. Vorbește-mi despre întoarcerea în pădure. Unde ai locuit înainte?

– Am crescut în Vermont. Nu că Virginia ar fi altfel, dar mă simt mai aproape de Vermont cînd sînt înconjurat de copaci.

Nick privi în gol.

– Cine știe, poate cînd o să se termine toate astea, o să plec iar în Nord.

Aproape înecîndu-se cu sandvișul, Willa fu atentă la tonul cu care pronunțase cuvîntul „Eu". Simplul gînd că ar pleca departe de ea era dureros, dar oricît de mult o durea, acceptă că

visurile ei „și trăiră fericiți împreună pînă la sfîrșitul vieții", rămîneau totuși doar visuri. Aproape că-i spusese clar că nu va mai fi nici un „noi" după ce-și clarifica situația. Însă nu voia să se gîndească la această crudă realitate chiar acum. Sentimentele ei pentru Nick erau acum mai puternice decît și-ar fi imaginat și, chiar dacă era o proastă, voia cu disperare să profite de timpul care le mai rămăsese.

Liniștea se lăsă peste micuța masă, dar aproape că se puteau auzi strigătele pasiunii din ei în timp ce mîncau. Nick renunță să mai mănînce cînd observă că a cules toate semințele de mac de pe chifla sa. Parcă printr-o înțelegere tacită, Willa și Nick începură să curețe vasele. Mîinile li se atinseră iar atmosfera se încărcă cu cîteva sute de wați. Willa își retrase mîna, dar Nick i-o apucă, ținînd-o pînă cînd își ridică privirea spre el.

– Nu mă pot opri să mă mir cum o simplă atingere de-a ta mă poate afecta atît de tare.

Încă ținînd-o de mînă, ocoli masa pînă cînd aproape se lipi de ea.

– Nick, eu...

– Ding-dong! murmură el. Cele zece minute s-au scurs.

Înlătură distanța care-i mai separa și o sprijini de masa rotundă de stejar, apoi o sărută.

Gustul, conformația buzelor ei, aroma ei dulce îl ameți. Cînd ea îi răspunse sărutului, degetele lui începură să tremure așa de tare, încît încercă să se stăpînească. Își întoarse capul ușor, gemînd încet în timp ce el îi acceptă invitația și își continuă asaltul senzual de-a lungul obrazului, acoperind-o cu sărutări tandre pe gît, pînă la gulerul tricoului.

– Willa.

El îi gemu în ureche.

– Te vreau mai mult decît orice sau pe oricine am dorit pînă acum.

Își adună puterile și se dădu înapoi pentru a o privi. Era un risc mare, dar calculat pentru că expresia de pe fața ei avea să decidă soarta relației lor. Ea întredeschise puțin buzele și-și stăpîni un oftat de plăcere, iar el știu atunci ce are de făcut. O încolăci cu brațele, strivind-o de el, neputînd să se hotărască dacă a pierdut sau a cîștigat.

Buzele îi alunecară în jos, ajungînd la deschizătura de la piept a tricoului; îi luă sînii în mîini, frămîntîndu-i ușor și atît de senzual încît ei îi venea să-și strige dorința stîrnită de el. Sus-

pină, desprinzîndu-și mîinile de pe masă și își înfipse degetele în claia de bucle negre care-i cădeau pe gît. Îi plăcea să-l mîngîie și profită din plin de ocazie, știind că pentru cîteva momente doar ea avea dreptul să-l atingă, să-l sărute. Pentru întîia oară Willa cunoscu adevărata dragoste. O participare egală a celor doi. Nick își împărțea trupul cu ea și îi cerea și ei să facă același lucru. Avea mare grijă de trupul ei, de parcă ar fi fost un dar scump, dar ce avea de gînd să facă cu inima ei? Simți cum îi scoate tricoul din pantaloni și, în clipa următoare, buzele lui Nick îi atingeau sfîrcurile sînilor prin dantela sutienului. În acel moment simți că avea nevoie de Nick Logan cum avea nevoie de aer. Odată decizia luată, se lăsă în voia lucrurilor, dînd cale liberă senzațiilor intense care o devastau. În scurt timp deveni nerăbdătoare. Voia să se contopească cu el. Își apropie fața de a lui și îl sărută, folosindu-și buzele și limba pentru a-i spune că o să fie un partener pe măsură. Deodată simți că nu-i mai ajungeau doar sărutările; avea nevoie să-i atingă pielea așa cum și el i-o atingea, să-i simtă gustul, așa cum și el gusta din ea. Îi trase tricoul, înjurînd în șoaptă materialul acela care întîrzia atingerea scopului.

– Ai un mod simpatic de a vorbi, roşcato!

Nick chicoti la urechea ei.

– Hm, cred că prinţesele nu prea înjură în astfel de momente, nu?

Zîmbetul răutăcios al lui Nick se îmblînzi la auzul cuvintelor şoptite, care îi dădeau de gol emoţiile prin care trecea.

– Reacţia ta este sinceră şi minunată. Ce altceva mi-aş mai putea dori?

O sărută înfocat, pînă cînd i se tăie respiraţia, dovedindu-i cît de tare îl excitase. Presărîndu-i sărutări pe pleoape şi pe obraji, gemu şi îşi îngropă faţa în părul ei.

– Willa, dacă nu-mi spui acum să mă opresc, peste un minut s-ar putea să nu mai fiu în stare s-o fac.

De data asta n-o putu privi în ochi. Era prea tulburat de intensitatea dorinţei de a o auzi spunînd „da".

Willa îşi desfăcu degetele care îi apucaseră tricoul, plimbîndu-le pe umerii lui. Se îndepărtă uşor pînă cînd îl putu privi în ochi.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Nick Logan.

Ochii ei verzi scînteiară, orice rezistenţă se topise. Acum îl implorase.

– Eşti sigură, prinţeso?

Ea adăugă pe un ton înfierbîntat:

– Te rog, grăbeşte-te, doar nu vrei să-ţi iroseşti cele zece minute.

Zîmbetul lui Nick se stinse, predîndu-se.

– O să am nevoie de al naibii de mult timp ca să te iubesc aşa cum vreau eu.

Capitolul Opt

Se întoarseră în hol. Nick o ţinea doar de mînă cît urcau treptele temîndu-se că dacă ar atinge-o n-ar mai ajunge la capătul scării. Cînd ajunseră în faţa uşii de la dormitor, se întoarse spre ea vrînd să se asigure că nu s-a răzgîndit.

Dorinţă pură, intensă şi încă ceva, ce el nu avu curajul să cerceteze mai îndeaproape, luceau în ochii ei ca o flacără călăuzitoare, felicitîndu-l pentru ieşirea din năprasnica încleştare pe care o avusese cu singurătatea de aproape un an. În acea clipă ştiu că fusese un prost să creadă că o dată îi va ajunge.

Raze de soare strălucitoare se strecurau printre transperante, dar unica impresie pe care şi-o făcu Willa despre dormitorul lui Nick era legată de aşternutul albastru-închis pe care se jucau razele neastîmpărate, reflectînd parcă apele părului lui negru, aşa cum stătea pe marginea patului imens, trăgînd-o înspre el. După asta totul deveni confuz.

Contopiţi într-o singură fiinţă, se rostogoliră încet în pat, cu privirile nedezlipite, ca şi trupurile lor. Inima Willei îi spuse să aibă încredere în el, fiind sigură că a face dragoste cu el va fi la fel de unic şi special ca şi legătura care-i unea.

Şi făcură dragoste. Pură, dacă nu simplă.

Ea încercă vag să-şi ascundă sentimentele puternice, dar Nick o privea atît de insistent, ochii lui oglindeau atît de mult dorinţa din ochii ei, încît se lăsă păgubaşă.

O trase mai aproape de el, tăria dorinţei lui împungîndu-i pîntecele. Confruntată cu această urmare cît se poate de reală a momentelor pe care le trăiau, ea nu-şi putu reţine un zîmbet de încîntare.

Un rînjet leneş apăru încet pe faţa lui Nick. Poate că aveau să petreacă un timp scurt împreună, dar el nu voia să grăbească acum lucrurile.

– Să înțeleg că mă dorești, după zîmbetul ăla pofticios al tău? El își răsuci o șuviță din părul ei în jurul degetului.

– Pofticioasă? Nu cred că am fost vreodată pofticioasă.

– Crede-mă. Ai putea să dai lecții despre cum să fii pofticios, întregului New Orleans, o vară întreagă.

Nick își întări remarca sărutînd-o pe fiecare colț al gurii.

– Toată discuția asta despre poftă și căldură mă face să mă simt prea gros îmbrăcat. Pe tine, nu?

– Oh, oh!

Îndoielile pe care le avusese, că va fi nervoasă în prezența lui Nick, se risipiră acum. Tachinările lui indulgente și zîmbetele seducătoare și lente o făceau să rămînă acolo, cu el. Se mișcă pentru a-și scoate tricoul, dar el o opri.

– De cînd așteptam să fac asta!

Avea o expresie indescifrabilă și Willa știu atunci că el nu ar fi fost niciodată satisfăcut dacă ea nu era. Asta era o idee de care Eric era mult prea departe. El nu o putea înțelege. Uitînd de complexele pe care i le provocase Eric, abordă din nou același zîmbet pofticios.

– Și eu!

– Vrei să mă arzi de viu cu ochii ăia verzi, așa-i? Uite, eu încep să te dezbrac și, dacă o să mai am vreun strop de vlagă după ce termin, poți să-mi întorci și tu serviciul. Ochii Willei se măriră la auzul propunerii lui, realizînd cît de puțin știa despre joaca asta din pat. Nick își simți inima bătînd să i se spargă.

– Urmează-mi mișcările și îți garantez că o să ne distrăm de minune.

Willa dădu din cap, mușcîndu-și cu putere buza de jos în timp ce el se aplecă pentru a-i ridica tricoul cu nasul, plimbîndu-și limba pe pîntecele ei în timp ce înainta încet către sîni.

– Ești nemaipomenită. Știam că va fi așa.

Șoaptele lui îi adiau peste piele, înfiorînd-o, în timp ce limba lui urma modelul șerpuitor al sutienului ei de mătase, privind cum sfîrcurile i se umflau, schimbînd modelul exotic al materialului. Îi desfăcu încet breteaua de dantelă care îi presa sînii plini.

Willa gemu cînd aerul rece îi mîngîie pielea dezgolită. Gura lui Nick apucă mărgelele tari ale sînilor ei, sugîndu-le ușor pe fiecare, pe rînd. Ea își arcui spinarea, dorind mai mult. Întinse mîna spre el, vrînd să-i simtă căldura pielii, să se

încredințeze că nu visa.

– Oh, oh, murmură el cu fața mîngîiată de pielea ei fină.

– Mi-ai promis că mă lași pe mine întîi.

Îi luă mîna și i-o puse lîngă cap, ținînd-o apăsată acolo, pînă cînd fu sigur că nu o s-o mai miște, apoi se reîntoarse la chiloții care-i strîngeau talia.

– Relaxează-te!

– Dar vreau să simți și tu ce simt eu!

– Nici nu-ți trece prin cap cît mă excită asta. Crede-mă că sînt nespus de fericit. Din partea mea, aș sta toată ziua aici, atingîndu-te, sărutîndu-te, fără să-mi pese de nimeni și de nimic.

Nick îi zîmbi, adorînd modul în care pupilele încă i se dilatau la fiecare aluzie pe care o făcea. Doamne sfinte, urma să se delecteze inițiind-o în arta de a face dragoste cu adevărat. Îi făcu cu ochiul, apoi își aplecă capul înspre fermoarul ei. Îl desfăcu cu o mînă apoi, privind-o, își umezi un deget și-l plimbă în jurul buricului ei.

Willa se arcui cînd simți asprimea umedă a degetului lui. Nici nu-i trecuse prin cap înainte că ombilicul ar fi putut să fie o zonă erogenă, dar cînd îi exploră cu vîrful limbii adîncitura aceasta, simți un val de căldură umedă între picioare.

Aproape că o durea.

– Nick, eu...

– Ce s-a întîmplat, Willa? Spune-mi ce vrei.

Voia ca el să intre în adîncul ei și să stingă flăcările care-o mistuiau în interior. Dar nu-i putea spune așa ceva. Nu încă.

– Vreau..., tuși, pentru a-și drege vocea răgușită.

– E rîndul meu acum.

Nick îi trase pantalonii, dezvelindu-i coapsele.

– Lasă-mă să ți-i scot pe ăștia mai întîi.

Îi scoase de tot, apoi se ridică și se întinse lîngă ea, mîngîind-o de-a lungul trupului.

– Să știi că de-abia am început.

Willa nu-i răspunse. Trecuse deja la treabă, deschiindu-i cămașa. El trișă, scoțîndu-și-o pe cap, dar ea nu se supără. Era prea absorbită de corpul lui sculptural, măsurîndu-i fiecare centimetru de carne. Ridică o mînă nesigură, vrînd să-l atingă peste tot în același timp și neștiind cu ce să înceapă.

– Atinge-mă, Willa.

Îi apăsă mîna pe inimă și ochii li se întîlniră. Degetele ei îi simțiră pulsul alert de sub piele.

– Mda, și pe mine mă miră. Și doar dintr-o privire! Acum spune-mi ce gust am, Willa.

Neputînd să reziste, își aplecă capul și-și învîrti limba în jurul sfîrcului sînului lui. Se întări imediat și Nick gemu. Îl privi și-l surprinse cum o privea atît de necruțător, încît se întrebă cu ce-i greșise.

– Te simți bine?

– Chiar vrei să știi? Întreabă-mă ce vreau, Willa. Nu-mi e rușine să-ți spun.

Willa înghiți în sec. Vocea lui era atît de joasă și aspră încît o înfioră. O dorea. Cu disperare. Simpla idee o înspăimîntă. Trebuie ca el să-și fi dat seama de trăirile ei pentru că se ridică într-un cot și-i apucă bărbia cu cealaltă mînă.

– Te sperii?

– Nu.

– Nu minți, Willa. Vrei să mai vorbesc?

Îl privi fix.

– Nu.

– Atunci scoate-mi pantalonii pînă cînd nu cedează.

Mîinile îi tremurau îngrozitor cînd îi scoase blugii. Nu-și putu stăpîni exclamația de uimire cînd descoperi că Nick nu purta chiloți pe sub blugii Levi's.

– Arăți nemaipomenit!

– Ăsta sînt eu.

Se trînti pe spate în pat, gemînd cînd ea îi scoase blugii și-i trînti pe podea.

– Te doare genunchiul?

– Nu știu. Nu mai simt nimic mai jos de...

– Nick!

– Willa! o imită el. Îi zîmbi blînd cînd îl privi.

– Vino aici.

O trase peste el, gemînd în părul ei cînd penisul în erecție se frecă de pîntecele ei.

– Mă vrei în interiorul tău tot la fel de mult pe cît vreau eu să fiu acolo?

Willa încuviință, recunoscînd în sinea ei că începea să-i placă modul în care vorbea Nick în pat. Îi trebuise puțin timp să se obișnuiască cu asta după indicațiile pe care le mormăia Eric, dar se putea ca în scurt timp să devină dependentă de preludiul lui verbal atît de provocator.

– Ești incorigibil, știai asta?

– Cred că e „coruptibil" cuvîntul pe care-l căutai.

– Deci, corupe-mă și eu te voi corupe, la rîndul meu.

Nick scoase un strigăt aprobator și se răsuci, imobilizînd-o sub el.

– Știam că am fost făcuți unul pentru celălalt.

Zîmbetul Willei pieri iar inima începu să-i bată

atît de puternic încît nu mai putea auzi. Mai mult decît orice, își dorea să fie adevărat.

– Iubește-mă, Nick.

Nick scoase un geamăt gutural și îi captură buzele într-un sărut devastator. Îi îndepărtă picioarele în jurul lui și se împinse în ea, apoi se opri. Brusc, se ridică și se așeză pe marginea patului. Willa rămase așa, cu picioarele desfăcute.

– Nick?

– Încolăcește-ți picioarele în jurul meu.

Cum nevoia de a o avea era tot mai puternică, Nick se smuci involuntar.

– Cred că o să mor. Caută în spatele tău și ia un pachet de acolo.

Willa apucă un prezervativ și i-l dădu.

Nick aproape că nici n-o privi.

– Vrei să...

– Cred că trebuie să ne asumăm amîndoi riscul de a rămîne însărcinată.

Willa îi prinse lucirea ochilor și zîmbi în sinea ei. Bîjbîi cu pachetul în mînă. Degetele îi tremurau prea tare pentru a apuca bine plasticul alunecos. Nick îl luă, îl desfăcu, apoi se așeză pe spate, trăgînd-o lîngă el.

– Grăbește-te, altfel o să terminăm înainte de

a începe.

Se întinse pe el. El o trase sub el și îi desfăcu picioarele. Imediat, ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui suple, ridicîndu-se pentru a-l atinge.

– Ești gata pentru mine?

– Cred că mereu am fost pregătită pentru tine.

Nick o sărută tandru, penetrînd-o încetișor. Bicepșii i se încordară în timp ce el încerca să nu plonjeze în ea.

– Atît de fierbinte. Atît de încordată.

El gemu ușor cînd o pătrunse mai adînc.

– Numai a mea.

Neputîndu-și opri trupul din adoptarea unui ritm mai rapid, începu să se miște înăuntrul ei. Se bucură de intensitatea actului lor sexual, iar ea îi era pe măsură. Poate prea curînd îl aduse la orgasm.

– Willa, nu pot...

Cuvintele i se pierdură cînd își încleștă fălcile și se apăsă în ea cît putu de adînc. De îndată ce încetă din tremurat, se rostogoli în partea lui, ținînd-o în brațe. Își îngropă fața în părul ei.

– Îmi pare foarte rău. Îți promit că o să mă revanșez.

Willa era încă prea uimită de forța cu care trupul lui masiv îl umpluse pe al ei, pentru a în-

țelege despre ce naiba vorbea el acolo. Cînd realiză, în cele din urmă, la ce se referea, se întinse spre el întorcîndu-i capul spre ea.

– Vrei să spui că s-ar fi putut să fie mai bine?

Nick rămase cu gura căscată, dar o închise repede și un zîmbet drăcesc îi scoase la iveală o gropiță în obraz.

– Oh, da, prințeso. Poate fi mult mai bine.

O luă în brațe și îi asaltă gura. Cînd ajunse la sîni, ea se crispă sub el. Gura îi alunecă în jos, producîndu-i fiori de plăcere cînd îi dezmierdă ombilicul.

– Nick, te rog!

– Ce?

– Trebuie... să...

– Asta?

Nick simți cu limba umezeala dintre picioarele ei. Fu răsplătit cu un suspin. Ea se arcui în față, lipindu-se și mai intim de el. Willa simțea că tocmai a depășit marginea unui vulcan activ. Nimic în scurta ei experiență nu o pregătise pentru așa ceva. Nevoia de a se descărca era atît de intensă încît lacrimile fierbinți îi țîșniră de sub pleoapele închise. Trebuie să fi suspinat pentru că Nick se opri brusc.

– Te doare?

– Te rog, dacă nu continui, o să mor.

Rîsul lui era atît de provocator încît ea își încordă din nou spatele.

– Un cavaler nu și-ar lăsa niciodată iubita singură într-o situație atît de grea.

O atinse din nou, dar ea se răsuci și-l împinse în umeri.

– Ce s-a întîmplat, scumpo?

– Nu știu. Sînt aproape de... Nick? Te vreau înăuntru.

El ar fi zis că-i era imposibil, dar cuvintele ei șoptite atît de voluptos, dureros de timide și totuși încîntător de ferme, îndepliniră în cîteva secunde ceea ce în mod normal i-ar fi luat o oră. O urcă pe el, ținînd-o de șolduri apoi își găsiră repede un ritm care era atît de universal, dar și unic, doar al lor. Nu se putea mai bine. Ea se înșelase.

Willa se mișca nebunește deasupra lui, într-un ritm dezlănțuit care ar fi șocat-o doar cu cîteva ore mai înainte. Era perfect. El era perfect. Își plimbă mîinile pe pieptul și pe umerii lui, strîngîndu-i bicepșii puternici cînd se ridică spre ea.

Unirea impetuoasă a pasiunii lor, combinată cu dorința puternică a fiecăruia de a fi pe placul celuilalt, se dovedi o uriașă dezlănțuire de forțe.

Cînd Nick se mișcă, eliberă un val de căldură care începu să se încolăcească, să-i șerpuiască tot mai adînc în trup pînă cînd ea fu sigură că va fi ruptă în două. Tocmai cînd realiză că nu mai poate continua, Nick se împinse adînc în ea, atingîndu-i parcă miezul ființei cînd ejaculă, eliberîndu-se și eliberînd-o și pe ea în același timp. Dorința se topi și o inundă cu un șuvoi nestăvilit.

Nick o trase aproape de el. Nu mai trăise o asemenea unire, atît de intensă încît nu-și dădu seama cînd sfîrșise el și cînd începuse ea. Faptul că împărtășiseră o asemenea pasiune ar fi trebuit să-l alarmeze, dar nu se întîmplă. În acel moment ea i se ghemui la piept, unindu-și suspinele cu ale lui. O privi. Forme rotunde și puternice. Se potriveau perfect și își dădu seama că nu va mai putea fi niciodată atît de apropiat de o altă femeie. „Dar dacă ea nu simte la fel?"

Nu-i plăcea să recunoască cît de teamă îi era să afle acest lucru. Ca și cum ar fi simțit lupta care se dădea în el, Willa își ridică capul și-l privi. Ceea ce descoperi Nick în ochii ei îi provocă o mare ușurare care-l copleși, urmată fiind imediat de un sentiment de mîndrie atît de puternic, încît aproape se rușină. Vocea lui răgușită sparse tăcerea.

– O umbrești pe pisica din Cheshire[1] cu zîmbetul tău.

– Mda, păi arăți de parcă ai fi gata să-ți faci seama, răspunse ea aspru și zîmbind provocator.

Nick îi puse degetul pe buze, mîngîind carnea aproape strivită.

– Ar fi trebuit să fiu mai blînd, s-o las mai moale prima dată.

Ea dădu din cap; așa cum o privea, o făcea să se simtă ciudat, invincibilă, și ar fi vrut ca și el să se simtă la fel.

– Ai spus mai devreme că ți-a plăcut cum ți-am răspuns pentru că am fost cinstită. Știi cît de nemaipomenit m-ai făcut să mă simt? Nu m-am simțit mai dorită în viața mea.

Îi luă ușor degetul în gură și începu să i-l sugă, uimită și incredibil de încîntată că nu era nici o stingherealâ între ei. Ochii i se măriră cînd îl simți mișcîndu-se înăuntrul ei.

– Nu mă mai privi așa, o dojeni el. Tu ești singura tentație.

---

1 – Unul din personajele din *Alice în Țara Minunilor*. Această pisică din comitatul Cheshire zîmbea tot timpul. (n.t.)

Ea îl privea întrebătoare, iar el adăugă:

– Te doresc. Să nu te îndoiești nicicînd de asta. Doar că... în fien... poate că acum nu te doare, dar pînă mîine cred că o să-ți dorești să nu mă fi cunoscut niciodată.

Willa îi respinse prompt tachinările. Își înfipse degetele în umerii lui, fără să-și dea seama ce face.

– Nimic nu mă poate face să regret ce am împărtășit noi astăzi.

Nick înjură printre dinți, surprinzînd-o, și făcînd să realizeze că trebuie să-l fi strîns foarte tare.

– Îmi pare rău. Te-am rănit.

– Nu, iubito.

O mîngîie pe cap și o sărută tandru înainte de a se desprinde de ea.

– Să părăsesc patul ăsta, și pe tine, asta m-ar răni. Ăsta e singurul meu regret.

Din moment ce Willa încă îl mai privea, derutată el adăugă, :

– E tîrziu și trebuie să ne reîntoarcem la club.

„La club!" Cum a putut să uite cu desăvîrșire de slujba ei, ca să nu mai vorbim de ce o aștepta în acea seară. Trase cu coada ochiului la Nick, dar el era prea ocupat să studieze bucla roșcată

pe care și-o înfășurase în jurul degetului.

„Tu știi exact cum s-a întîmplat". În acel moment ar fi fost în stare să uite de restul lumii, dacă asta l-ar fi ținut lîngă ea.

– O să folosesc dușul din camera de oaspeți. Tu îl poți folosi pe cel din baia mare.

Nick zîmbi cînd o văzu cum se bosumflase.

– Data viitoare o să facem duș împreună, îți promit.

O sărută între sprîncene și coborî din pat. Cînd sîngele îi goni prin picioare simți o durere puternică în genunchi, dar nu conta. Ridică hainele aruncate și șchiopătă înspre ușă.

„Data viitoare..." Willa rămăsese fără grai și nu-și putea dezlipi ochii de pe trupul sculptural al lui Nick. Cînd el se îndreptă spre ușă, observă cu încîntare formele arcuite ale feselor lui musculoase. Era ca o statuie. Își lăsă capul în jos, reținîndu-și un chicotit. Cu siguranță, omul ăsta nu era făcut din piatră, deși era la fel de tare. „Oh, Willa, ești prinsă rău de tot!"

Nick se întoarse spre ea și prinse surîsul feminin al Willei. Îi flutură un zîmbet și-i făcu sexy cu ochiul, fără să se jeneze nici un pic de nuditatea lui, parcă întrebînd-o – „Îți place ce vezi?", apoi ieși repede, ca să se apere de perna pe care o

aruncă ea.

Willa își îmbrățișă genunchii, cuprinsă de o vrajă senzuală pe care nu voia să o piardă. Nici în cele mai desfrînate fantezii ale ei nu se gîndise că așa va fi cînd va face dragoste cu Nick.

Îl absorbise cu totul în ea și asta făcea ca acea sămînță a speranței să crească, hrănită de lumina aurie a dragostei lor.

Aveau o șansă. Știa asta.

Stînd pe patul din camera de oaspeți, Nick așteptă pînă cînd auzi apa curgînd în baia mare apoi ridică receptorul telefonului și formă un număr. Își frecă genunchiul care zvîcnea; degetele încă îi mai tremurau după ce trăise împreună cu ea. Lăsă să sune o dată, apoi închise, așteptînd puțin înainte de a forma din nou numărul. După mai multe încercări, o voce masculină se auzi în receptor. Nick răsuflă ușurat.

– Sky, slavă Domnului, m-am temut că ai plecat deja.

– Tocmai mă pregăteam să plec. Da ce ți-a trebuit atîta?

Sky îi era cel mai bun prieten , dar Nick nu era pregătit să-i împărtășească schimbările care survenișeră în relațiile lui cu Willa.

– Cred că cheia ei era încă sub bolovan. Ce ai

găsit?

– A trebuit să întorc mai mult de o duzină de bolovani pînă am găsit afurisita aia de cheie. Cred că m-a ajutat faptul că mi-a spus unde ținea ascunsă cheia de rezervă, după ce a rămas încuiată afară într-o noapte.

– Mda, a ajutat. Ce ai găsit?

Nick nu știa cît timp putea vorbi și spera ca Sky să se grăbească.

– Păi, îi explică Sky, are o casă mare și Miller ar fi putut ascunde drogurile în zeci de locuri, dar mi-am limitat căutările doar la parter.

– Și... și? Nu mă mai ține în suspans, Sky!

– Ți-am urmat sfatul și am căutat în aceleași locuri – în mare – în care a ascuns și la tine acasă. Am găsit patru pachete.

– La dracu'! Nick își băgă degetele prin păr. Am știut eu. Trebuia să mă aștept la așa ceva.

– Nu te înfierbînta. Cînd Eric ți-a pus droguri în casă a făcut-o în timpul petrecerii date în cinstea copiilor. Nu aveam cum să știu că e atît de disperat să pătrundă în casa Willei ca să o bage și pe ea la apă.

– Și totuși, ar fi trebuit să fie mai prudent. Știu mai bine ca oricine de ce e în stare Miller.

Nick scăpă un oftat, avînd grijă să vorbească

în șoaptă, deși încă mai auzea apa curgînd la duș. Willa avea mult de furcă cu el și pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat pe Miller să-i mai facă vreun rău.

– Le-ai înlocuit?

– Înî. O să las marfa adevărată la Boxleitner la birou cînd vin la club și văd eu dacă a aflat ceva despre doctor.

Sky tăcu o clipă, apoi spuse:

– Miller se chinuie mult să dovedească amestecul Willei.

– Mda. Ai dreptate. E disperat, dar încă destul de deștept ca să-și acopere urmele. Văzîndu-mă, trebuie să-l fi pus în gardă faptul că m-a văzut cu Willa, la club .

Nick realiză că riscurile creșteau tot mai mult.

– Trebuie să plec, ca să am timp să trec și pe la Box și să ajung și la club la timp.

Sky făcu o pauză scurtă și apoi zise încet:

– Ești sigur că nu trebuie să-i spui și ei? Devine cam periculos. Știi ce părere am eu despre toată prefăcătoria asta.

Nick cugetă cîteva minute. După ce se petrecuse între ei, grija lui pentru siguranța Willei devenise foarte mare.

– Nu, Sky, nu cred. Cel puțin acum. Știu ce

crezi și nici nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar mai ai puțină încredere în mine, bătrîne.

Sky scoase un oftat care îl lămuri pe Nick ce simțea prietenul lui.

– Faci cum vrei. Dar cînd o să afle, să nu dai vina pe mine dacă îți sparge capul pentru că nu ai avut încredere în ea.

– Dar eu am încredere în ea, ce naiba!

Nick se opri și scoase un oftat adînc. Adăugă, mai domol:

– Cu cît știe mai puțin, cu atît ne va fi mai ușor s-o ținem în siguranță.

– Știu că îți la ea, Nick, și că vrei s-o protejezi. Ai grijă de tine, ne-am înțeles?

– Da, Sky, mulțumesc. Să sperăm că o să se termine diseară. Apoi pot să mă ocup și de ea, dar nu înainte de a-l înfunda pe Miller.

Willa se întoarse la club de peste șase ore și se ocupase de cel puțin tot atîția clienți, dar încă plutea. Într-adevăr, programul de antrenament și recuperare pentru atleți începuse bine. Dar nu acesta era motivul pentru care își îndeplinise programul încărcat cu un zîmbet liniștit întipărit pe față. Se întreba dacă oricine o vedea și-ar fi putut da seama de ce se întîmplase în patul lui

Nick. El își spusese cît de bine se simțea după acel „ceva", dar nu și-ar fi putut imagina niciodată că ar fi putut fi atît de intens.

Trebuie să se concentreze asupra teancului de dosare de pe biroul ei care semăna cu turnul din Pisa, neplăcutul rezultat al unei zile încărcate. Slavă Domnului, după aventura cu Nick culminînd cu o zi plină, reuși să-și amîne gîndurile pentru noapte.

După ce simțea acum pentru Nick, îi era teamă că ar fi în stare să-i zboare capul lui Eric pentru a-i smulge o mărturisire.

Această idee îi aduse un zîmbet drăcesc pe buze. Așa o găsi Nick. Punîndu-și bastonul pe birou, se așeză pe scaun, privind-o și zîmbindu-i, la rîndul lui.

– Te gîndeai la mine, sper.

– S-ar putea spune și asta.

Îl privi pe omul de care se îndrăgostise.

– De fapt, mă gîndeam cum să dau ochii cu Eric fără să-i sucesc gîtul.

Cît de mult îi displăcea ideea, cuvintele ei sincere și teama care se ghicea în spatele lor îl ajutară să se hotărască și să-i spună despre droguri. Nu mai era nevoie s-o lungească.

– De asta am venit să vorbim.

– Vrei să-i sucesc gîtul?

Nick își arătă dantura strălucitoare.

– Sky o să vină imediat, așa că o să mai verificăm totul încă o dată. Am vrut doar să văd dacă te descurci.

– Cred că bine. Îmi face bine să știu că ești în cealaltă cameră. Fu surprinsă cînd își dădu seama cît de adevărate erau aceste cuvinte. Simțindu-se ciudat, dependentă de el și convinsă că nu era bine, adăugă:

– Dar mă îndoiesc că Eric va încerca ceva...

– Nu bag mîna în foc, o întrerupse Nick. Eric pare destul de interesat să reia legătura care a fost între voi. Nu uita că are din nou nevoie de tine, iar cel mai bun lucru pe care-l poate face pentru a-și atinge scopul, e să te aibă la mînă.

Remarca lui Nick o atinse drept în inimă. Comportamentul ei prostesc de acum opt luni o urmărise și o chinuise zi și noapte, mai ales de cînd aflase la ce participase. Nu era nevoie ca Nick să-i reamintească adevăratul țel al lui Eric. Își ridică privirea spre Nick, dar nu citi pe fața lui nici o urmă de grijă; figura lui părea mai mult o mască a frustrării. Pentru prima dată de cînd părăsiseră casa lui, un gînd oribil spulberă vraja romantică ce-i învăluia ființa. „Și el ar putea să

se folosească de tine, Willa. Nu uita că i-ai făcut destul rău".

Îndoielile Willei asupra posibilității de a avea o relație plăcută, bazată pe o satisfacție reciprocă, cu un bărbat, o cuprinseră din nou. O după-amiază petrecută în pat cu Nick, oricît de minunată și înflăcărată ar fi fost ea, nu era de ajuns pentru a-i alunga gîndurile negre. La urma urmei, primul bărbat de care crezuse că s-a îndrăgostit se folosise de ea. Și, deși ceea ce simțise pentru Eric nici nu se putea compara cu profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru Nick, se întreba ce găsise Nick la ea. Ce-l putea face să o iubească pe femeia pe care odată o crezuse capabilă să-i distrugă cariera?

Ce altceva decît răzbunare?

Odată mintea ei blocată pe această înfiorătoare idee, simțea ca și cînd toate trăirile ei îi fuseseră îndepărtate din suflet. „Poate că m-a adus în pat doar așa, pentru o simplă satisfacție a orgoliului lui rănit", se gîndi ea speriată.

Willa încercă să înlăture aceste gînduri chinuitoare, amintindu-și de ceea ce se petrecuse între ei în acea după-amiază. Dar îi era imposibil văzîndu-l cum stătea în fața ei, fără să scoată o vorbă. Din fericire, Sky apăru chiar în acel mo-

ment, salvînd-o de acele gînduri îngrozitoare și de explicația pe care trebuia s-o improvizeze, în legătură cu brusca schimbare a stării ei. Evită privirea lui Nick și-i spuse lui Sky.

– Deci, totul e gata?

Sky îi privi pe amîndoi, simțind de la bun început tensiunea dintre ei și făcu un semn spre Nick. O privire de-a prietenului său reuși să-i șteargă lui Sky zîmbetul de pe față.

Nick nu-și putea da seama ce naiba o apucase pe Willa. Cu un minut înainte părea gata-gata să sară peste birou și să-i smulgă hainele, chiar să-l privească în ochi. Se întoarse spre Sky:

– Ai reușit să iei casetofonul de la Box?

– Da, uite-l.

Sky scoase reportofonul micuț din buzunar și îl puse pe biroul Willei.

– Grozav!

Nick o privi pe Willa, nedezlipindu-și ochii de pe ea cît vorbi, încercînd s-o facă să-l privească. Întotdeauna îi putea citi pe față stările prin care trecea, așa că dacă o putea face să-l privească, să-i vadă ochii, și-ar fi putut da seama ce se întîmpla cu ea.

– E destul de mic, așa că îl poți ascunde ușor.

Microfonul e puternic. Poți să-l pui într-un sertar întredeschis sau în poșetă. O să prindă conversația fără probleme.

Nick se rezemă de spătarul scaunului și înjură printre dinți cînd Willa îl privi calmă. Chiar dacă și-ar fi petrecut o sută de ani împreună cu ea, tot n-ar fi putut ghici ce se ascundea sub înfățișarea ei rece. Totuși, să-și petreacă următorii cincizeci sau o sută de ani cu ea, era tocmai ce-și dorea. Trebuia doar să facă orice pentru a o convinge că se vor înțelege perfect.

– Și cum o să rezolvăm problema asta? întrebă Willa.

Sky se aplecă peste birou, întinzîndu-se spre micul aparat, cînd sună telefonul. Ea se întinse peste maldărul de dosare, observînd bastonul lui Nick rezemat de birou. Se înroși gîndindu-se cum ea, un terapeut profesionist, uitase complet de genunchiul rănit al lui Nick, în timp ce făceau dragoste atît de pasional. Își drese vocea înainte de a răspunde la telefon:

– Da, Kelly, ce s-a întîmplat?

– Am primit un mesaj din partea domnului Miller.

Willa se încordă pentru a se opri din tremurat.

– Da? Și ce a spus?

– Mi-a spus că își cere scuze, dar a intervenit ceva important și nu mai poate veni. Spunea că e sigur că vei înțelege.

Era ultimul lucru la care s-ar fi putut gîndi.

– A anulat întîlnirea?

Un mormăit de dezamăgire colectivă izbucni în încăpere, iar Willa își acoperi cealaltă ureche pentru a putea auzi ce spunea Kelly.

– Mi-a spus să-ți transmit că o să o recupereze altă dată.

Agitația celor doi o împiedica să audă vorbele lui Kelly.

– A făcut o altă rezervare?

– Nu. Clubul s-a golit și am terminat cu dosarele. Pot să plec?

Willa oftă, deznădăjduită.

– Sigur că da. Mai verifică dacă a plecat toată lumea, apoi încuie ușa din față.

Așeză ușor receptorul în furcă, abținîndu-se să nu-l trîntească. Apoi se uită la cei doi bărbați.

– Ce facem acum?

Nick își ținea bastonul ca pe un chibrit pe care voia să-l rupă în două.

– Am așteptat atîta timp, așa că o să mai aștept pînă cînd își reprogramează întîlnirea.

Sky încuviință din cap și se întoarse spre

Willa.

– Dacă vrei să pleci, pot să încui eu.

Evident, încerca să-i facă pe Nick și pe Willa să plece împreună. Willa dădu din cap.

– Nu, mulțumesc, Sky. O să mai rămîn ca să termin cu dosarele astea. Nu mai adăugă că rămăsese în urmă cu munca pentru că își petrecuse cea mai mare parte a timpului rememorînd fiecare detaliu al după-amiezii petrecute în pat cu Nick.

Uitîndu-se în altă parte, sigură fiind că Nick îi putea citi gîndurile, aranjă cîteva teancuri de dosare din fața ei, apoi spuse:

– Voi duceți-vă. Sînteți aici din zori. Apoi, adăugă zîmbind, v-ați făcut mai mult decît datoria pe ziua de azi.

Willa era prea îngrijorată că va rămîne singură cu Nick pentru a se preocupa de plecarea grăbită a lui Sky sau de roșeața care-i apăruse în obraji.

Nick o măsură pe Willa pentru o clipă, nesigur în legătură cu ceea ce-i trecea ei prin cap în acel moment. Nici de el nu mai era sigur. În mod curios, primul lui gînd cînd auzise că Miller nu mai venea, fusese o neașteptată senzație de ușurare că Willa nu mai avea să rămînă singură

cu el. În ultimele opt luni, fără nici o excepție, toată energia îi fusese concentrată în scopul de a-și clarifica poziția și de a-și face dreptate. Deci cum s-a lăsat prins atît de repede și atît de puternic? După sentimentele pe care le avea pentru ea, chiar și acum, cînd era departe de femeia tulburător de frumoasă care se mișca cu pasiune sub el doar cu cîteva ore în urmă, acordîndu-și ritmul cu al lui, chiar și acum, cînd nu mai era amanta satisfăcută, ci o femeie speriată și derutată, chiar și acum el ar fi fost în stare să renunțe la tot dacă ea i-ar fi cerut-o. De bunăvoie. Atît de tare se îndrăgostise de ea.

Willa încerca să pară absorbită de munca ei și nu-l auzi cînd se ridică și se așeză pe birou. Cînd îi vorbi, apropierea vocii lui joase și aspre o făcu să tremure, firava urmă de stăpînire risipindu-se la fel de repede ca și puterea de a judeca.

– Aș putea să te aștept pînă termini.

Își simți inima în gît. Nu voia decît să-i cadă în brațe.

– Nu, nu e nevoie. Trebuie să termin cu astea.

Spuse aceste cuvinte cu ultimele puteri, fără să reușească să le facă să sune ferm, așa cum intenționase. Mai mult, roșeața puternică ce-i apăru în obraji, le îndepărtă și mai mult de efec-

tul scontat, dar nu se putu abține să nu adauge.

– Cred că genunchiul trebuie să te doară cumplit. Cînd ai următoarea ședință cu Richard?

– Miercuri. Ești sigură că nu vrei să te aștept?

„Da! Nu!" Willa ghici după tonul lui că era mai mult decît o rugăminte politicoasă. Își adună puterile și-l privi, pentru întîia dată, de cînd îndoielile în legătură cu adevăratele lui motive pentru care o luase în brațe și în pat îi năvăliseră în minte, punînd-o în imposibilitatea de a raționa cu luciditate.

– Nu, Nick, minți ea. O să mă descurc eu.

Expresia feței lui se schimbă brusc, ca și cum niște scuturi de metal i se lăsară peste ochii care, doar cu cîteva momente în urmă, ar fi putut topi și oțelul.

Nick se ridică de pe birou, își luă bastonul și se îndreptă agale spre ușă, dîndu-i destul timp să-l oprească. Willa trebui să-și muște buzele pînă la sînge pentru a nu face acest lucru.

El se opri, cu mîna pe clanță. Își lăsă capul în jos cînd înjură puternic și brusc se întoarse la biroul ei, mai repede decît ea și-ar fi putut imagina. Ocolindu-l, își aruncă nepăsător bastonul pe podea și o ridică de pe scaun. Îi prinse umerii în mîini și își apăsă cu putere gura pe a ei. Sărutul

fu scurt, aproape că se termină înainte chiar de a începe, dar în acele cîteva secunde o îmbătă cu pasiune și căldură, cu durerea și tulburarea pe care le simțea el, lăsînd-o fără respirație mult timp după ce plecă.

Capitolul Nouă

Willa nu știa cît timp rămăsese acolo, privind în gol înspre ușa pe care Nick o închisese prea ușor. Cînd se mișcă, în cele din urmă, își plimbă pe buze degetul care-i tremura încă, uimită de impactul pe care un singur sărut îl poate avea asupra întregii ei ființe. Dacă n-ar fi fost atît de zăpăcită, l-ar fi implorat să rămînă și să-și lămurească grijile împreună cu el.

Dacă erau neîntemeiate, risca să piardă cel mai frumos lucru care i se întîmplase vreodată. Dar dacă avea dreptate, dacă el se folosea doar de ea? Bănuiala i se strecurase în suflet și îi

luase în stăpînire întreaga ființă. Deși epuizată, atît fizic cît și emoțional, Willa petrecu totuși cîteva ore ocupîndu-se de dosarele de pe birou, sperînd că așa va uita de Nick. Însă nu reuși.

Era foarte tîrziu cînd se întoarse acasă. Luna aflată în cel de-al treilea pătrar lumina lugubru șirul de stejari. Nu observă mașina neagră, suplă care rula pe șosea pînă cînd fu aproape să se ciocnească de ea. În ciuda promisiunii că se va ține departe de Nick, inima începu să-i bată cu putere. Își schimbase limuzina cu mașinuța asta europeană? Însă bătăile inimii se opriră aproape cu desăvîrșire cînd recunoscu, în cele din urmă, Porsche-ul negru. „Eric!!"

Neputînd să distingă nimic în mașină, o ocoli. „Toată aventura asta de detectivi ți-a luat mințile", își spuse ea, tremurînd, deși noaptea era neașteptat de caldă pentru acea perioadă a anului.

Văzînd că nimeni nu țîșnește din mașină, se simți ca o proastă. Se îndreptă spre casă. Nu-și putu reține un țipăt cînd Eric ieși din umbră pe terasa casei.

– Willa, tu ești? Vocea lui Eric suna îngrijorător de nervoasă.

– Ar trebui să lași o lumină aprinsă. Mi-am rupt gîtul în pietroaiele astea.

Abia abținîndu-se să nu-i tragă un pumn pentru că a speriat-o în așa hal, izbucni:

– Îmi vine greu să cred că ți-ai periclitat viața, Eric. Iar în ceea ce privește lipsa luminii, nu știam că o să mă întorc atît de tîrziu.

– Te aștept de aproape o oră. Unde ai fost? o întrebă el arțăgos. Nu mai adăugă și „cu cine", dar se subînțelegea din tonul vocii.

– Aveam acum cîteva ore o întîlnire planificată pe care, din cîte îmi amintesc, tu ai anulat-o.

Avînd în vedere ora tîrzie și zona nepopulată, Willa își dădea seama că nu e o idee prea bună să-și piardă cumpătul, dar nu se putea stăpîni.

– Iar ceea ce fac eu nu te privește.

Eric se apropie. Era la fel de furios ca și Willa, iar înfățișarea lui fioroasă o făcu să se dea un pas înapoi, involuntar. Zîmbetul lui Eric era luminat sinistru de razele lunii, amintindu-i de starea lui schimbătoare din seara aceea, la restaurant, și de scena din parcare.

– Nu, nu, dar treburile tale vor fi și ale mele. De asta am venit să vorbim.

Înaintă și o apucă ușor, dar ferm, de braț, trăgînd-o pe verandă. Cînd își căută cheile în poșetă, simți micul reportofon pe care i-l dăduse Sky. Pipăi și apăsă pe butoane, sperînd să fie

cele bune. Poate reușea să transforme această vizită neașteptată într-un avantaj pentru ea. Avînd deja un plan în minte, își compuse o înfățișare calmă.

Eric nu-i dădu drumul la braț nici cînd ea intră în casă. Willa aprinse toate luminile.

– Eric, du-te în sufragerie pînă cînd aduc eu ceva de băut. Nu știu ce vrei tu, dar eu aș avea nevoie de niște vin, după o zi atît de obositoare.

Vorbi repede și-și smulse brațul din strînsoarea lui. Odată ajunsă în bucătărie, înșfăcă telefonul, mutîndu-se cu el în fața ușii, pentru a putea sta cu ochii pe Eric. „Haide, Nick, răspunde!", se ruga în sinea ei. „Am nevoie de tine!"

– Willa? Ce naiba durează atît?

Nici un răspuns. „La dracu!" Închise, întrebîndu-se în treacăt unde ar fi putut să fie Nick la ora aceea. După ce-l respinsese nu-și putea scoate din cap... „Nu. Nu trebuie să mă gîndesc la asta acum". Se grăbi să-i toarne lui Eric un pahar cu vin și niște suc de struguri pentru ea, sperînd ca el să nu observe diferența. Se gîndea că ar trebui să-l sune pe Sky, dar Eric o strigă din nou și trebui să renunțe la această idee. Apucă paharele și se îndreptă spre sufragerie.

– Era și timpul!

Era mai mult un mîrîit decît un limbaj uman; starea lui se schimbase din nou. Willa se așeză lîngă șemineu, dar Eric îi arătă locul de lîngă el, de pe canapea.

– Avem multe de discutat.

Expresia lui o intrigă. Încercînd să nu arate că apropierea de el îi făcea rău de la stomac, dădu din cap.

– Bine, cum vrei tu.

– Știi bine că mereu fac ce vreau, replică el, arătîndu-și dantura perfectă.

Willa se ruga să nu se vadă că tremura. Îngîmfarea lui era împinsă pînă la aroganță. Dispăruse și cea mai vagă urmă a omului care încerca să-i facă curte.

– Ai spus că ai venit să-mi vorbești, spuse ea, hotărîtă să deschidă discuția. Explică-mi ce-ai vrut să spui zilele trecute cînd mi-ai zis că ar fi reciproc avantajos dacă am relua relația dintre noi.

Willa încerca să nu se uite înspre geanta de piele pe care o pusese pe măsuță. Nu voia să-i atragă atenția, se ruga doar ca reportofonul să funcționeze.

Eric se ridică și se îndreptă spre rafturile ticsite cu cărți care încadrau șemineul din piatră,

plimbîndu-și mîna peste coperțile prăfuite.

– Mda. De fapt, vreau să-ți propun o afacere. Aș avea eu mai multe propuneri de afaceri, dar nu prea am timp de jocurile tale.

În ciuda încordării ei, Eric îi stîrnise curiozitatea. Strălucirea ciudată a ochilor lui nu o lăsa însă să se concentreze. „Nu mă pot descurca singură. Nick, unde ești?!" Trăgînd aer în piept pentru a-și domoli ritmul alert al inimii, spuse:

– Fără jocuri, Eric. Sînt mereu dispusă să-mi măresc veniturile. Deci, despre ce e vorba?

Nick se învîrtea prin camera lui de zi; renunțase de mult timp la somn. Cearceafurile lui îmbibate cu parfumul Willei îl înnebuneau cînd se băga în ele. De ce îl respinsese? Își pusese această întrebare de un milion de ori de cînd plecase din biroul ei. Rememorase totul iar și iar, disecînd fiecare detaliu al scurtului lor sărut de despărțire, dar reacția ei instantanee nu prea îl lăsa să-i pătrundă motivele pentru care devenise brusc atît de rece. Era sigur de un lucru: cu cît o lăsa mai mult timp singură, cu atît instinctul ei de

autoapărare devenea tot mai puternic.

Înșfăcă telefonul, apoi îl trînti la loc. La naiba, prea mult timp se izolase în castelul ei, și să fie al naibii dacă avea s-o lase să-și reconstruiască acea platoșă de gheață pe care crezuse c-o distrusese în acea după-amiază. Își luă cheile și bastonul și se îndreptă spre mașină.

În timp ce gonea pe autostradă, îl cuprinse o panică inexplicabilă. Ceva îngrozitor avea să se întîmple dacă nu ajungea la Willa imediat. Nu încercă să-și analizeze această presimțire, ci apăsă și mai tare pe pedala de accelerație. Neliniștea care-l făcea să-și încleștеze mîinile pe volan îl făcu să uite de durerea puternică ce-i înjunghia genunchiul. Încetini cînd zări mașina ei roșie și se întrebă de ce o parcase atît de departe de casă. Opri motorul și ieși din mașină, răsuflînd ușurat cînd văzu lumina aprinsă în sufragerie.

„Cel puțin nici ea nu poate dormi". Ezită un moment, spunîndu-și că acea stare de îngrijorare trebuie să se fi datorat nervilor slăbiți. Își luă bastonul din mașină, avînd grijă pe unde călca. „Nenorocitul!" Se întunecă la față cînd observă Porsche-ul parcat în fața casei. Miller!

Spre rușinea lui, primul gînd care-i trecu prin

cap fu că Willa era acum în pat cu Miller, și că asta explica comportarea ei de mai înainte, dar Nick, poate fără să vrea, îl alungă imediat din minte. Însă o furie nestăpînită luă curînd locul acelui sentiment de rușine. Se apropie pe furiș de casă pînă cînd îi văzu clar pe Willa și pe Eric îmbrățișați pe canapea. Neavînd altceva în cap decît să-l facă pe Eric să-și ia labele de pe femeia lui, se repezi pe verandă. „Femeia lui!" „Ce chestie!" murmură el cu respirația tăiată, apoi se opri la cîțiva centimetri în fața ușii, rușinat de impulsul de a o smulge din țîțîni. Ea era femeia lui, iar el era bărbatul ei. Ea era femeia căreia îi dăruise inima lui, în care avea încredere, celei care știa că a spus adevărul cînd i-a mărturisit că nu i-ar face niciodată vreun rău cu bună știință. Ceea ce înseamnă că... Un fior de groază îi străbătu șira spinării. Cum a putut să fie atît de idiot... chiar și pentru o clipă? Încet, se apropie de fereastră, uitîndu-se pe furiș. Încă mai vorbeau, încă mai erau aproape unul de celălalt... Eric zîmbea, dar nu pentru că i-ar fi lăsat gura apă după ea, iar Willa stătea alături. Surîsul ei forțat și genunchii strînși dovedeau clar că nu era în largul ei. Nu-i putea pune viața în pericol dînd buzna peste ei. Tre-

buia să-şi facă un plan. Îndepărtîndu-se de fereastră şi plecînd de pe verandă, se împiedică de nişte bolovani. Sprijinindu-se în baston, coborî de pe trepte şi pipăi bolovanii, înjurînd în şoaptă că tocmai atunci se ascunsese luna în spatele norilor. Căută sub cîteva pietroaie pînă cînd degetele lui atinseră, în cele din urmă, o bucăţică de metal rece. Era cheia ei. Ocoli cît putu de repede casa şi ajunse la uşa bucătăriei. Odată intrat, se îndreptă spre culoarul care dădea în hol. Fără să piardă nici o secundă, se asigură că nu fusese auzit, apoi apucă telefonul şi intră în cămară. Sky răspunse la cel de-al doilea apel.

– Hei, îmi pare rău că te-am sculat, bătrîne, dar a sosit momentul spectacolului, îi spuse el şoptit şi apoi îi explică în cîteva cuvinte despre ce era vorba. Cînd închise telefonul, adrenalina crescuse în el mai rău ca în duminicile cînd juca în Super Bowl. Într-un fel sau altul, totul avea să ia sfîrşit în acea noapte. Se furişă în hol pentru a le auzi conversaţia, dorindu-şi să o înştiinţeze cumva pe Willa că era acolo, să o ajute, rugîndu-se ca ea să se descurce pînă cînd îi venea lui rîndul să preia comanda.

Eric se apropie de Willa, aproape lipindu-şi piciorul de al ei, zîmbetul lui făcînd-o să se retragă. Ea îşi coborî umerii, făcînd un efort conştient de a se relaxa şi îşi ascunse mîinile care-i tremurau între genunchii strînşi. Îşi dorea ca Eric să ajungă la miezul problemei. Lamentările în legătură cu neîndreptăţirea lui de către antrenorii echipei începuseră să semene a paranoia curată, care era atît înspăimîntătoare cît şi plictisitoare.

– Am cîştigat Super Bowl-ul, Willa, iar ei cred că pot să mă dea la o parte doar din cauza unei zgîrieturi la umăr. Păi...

Willa îl întrerupse, hotărîtă să se ia în gură cu el.

– Ţi-au spus clar că vor să te înlocuiască?

Îi aruncă privirea aceea de scîrbă pe care ea o detesta.

– Willa, crede-mă. Sînt un profesionist şi ştiu ce aud. Dar nu-i nimic, sînt acoperit. Nu am nevoie de Liga Fotbaliştilor Profesionişti sau de contractele lor grozave. Noi doi avem acum afacerea noastră.

Willa deschise gura de uimire, apoi o închise:

– Ce afacere?

– Tranzacţii. Bineînţeles, cu nişte clienţi speciali, care au bani de cheltuit. Toţi sportivii de performanţă au nevoie de relaxare şi exact asta am de gînd să le ofer. Cu noul tău program ca delicatesă, o să ajungem mari pe nesimţite.

Îi puse o mînă pe genunchi, încă zîmbind.

– Nu fi atît de surprinsă. Ştiu că pe cînd ne întîlneam erai puţin cam naivă, dar te-ai schimbat, Willa.

Se apropie de ea. Strălucirea nenaturală a ochilor lui o înfiora.

– Odată ce ai gustat din recompensă, o să accepţi.

Willa tremura. Nu acesta era omul cu care se întîlnea cu un an în urmă. Nu putea fi el, era prea înspăimîntător să creadă că a fost atît de oarbă. Se gîndi că poate era efectul drogurilor, dar... vorbea ca un nebun.

– Te droghezi, nu-i aşa? izbucni ea.

Prinse curaj.

– Nu e vorba de rana de la umăr, ci de cocaină. Eric, lumea va afla tot, odată şi odată.

Cuvintele ei îl lăsară nepăsător. Zîmbetul nu îi pieri de pe chip. Chiar şi faptul că stătea lîngă el

o făcea să se simtă coruptă, murdărită... însă îi veni o idee. Fugi de pe canapea înainte de a o putea prinde.

– Tu ai căzut la testul antidoping şi i-ai înscenat totul lui Nick Logan.

Acuzaţiile ei nu făcură decît să-i lărgească zîmbetul indulgent. Willa îşi pierdu firea. Repezindu-se la el, vrînd să-i smulgă zîmbetul acela împuţit de pe faţă, îl întrebă:

– De ce tocmai Nick Logan, Eric? Şi de ce ai mers atît de departe, pînă la a lăsa să fie arestat? Nu ţi-a ajuns că ai schimbat rezultatele testului iar el a fost dat afară din Ligă? Cu ce ţi-a greşit ca să-i faci aşa ceva?

Eric întinse o mînă şi o trase pe canapea.

– Eşti o prostuţă. Nu crezi că ar fi testat din nou întreaga echipă dacă nu-i făceam să creadă că Nick Logan, propriul nostru „Domn Perfect", era un cocainoman? Şi, la o adică, ce-ţi pasă de el? El e ţapul ispăşitor, Willa, iar ei sînt nişte nulităţi. Eu sînt cel mai tare jucător din Ligă.

Nick tremură de furie la auzul vorbelor lui Eric... Sîngele i se acceleră în vene cu o asemenea viteză încît nu mai putea gîndi. Se uită pe furiş de după uşă cum Eric înşfăcă braţul Willei şi o ridică. Pentru asta îi va plăti mai întîi, hotărî

el cu pumnii strînşi, gata de luptă. Dacă şi Sky era în formă, Miller nu avea să mai părăsească întreg casa.

Răbdase prea mult, refuză s-o mai expună pe Willa pericolului. La naiba cu clarificarea numelui său. Dacă autorităţile nu-l credeau că Miller era vinovatul, la naiba şi cu ele. Păşi peste pragul uşii, dar vocea Willei, tăioasă ca un cuţit, îl făcu să se oprească.

– Egoist nenorocit! Tremurînd de furie, îl întrebă:

– Cum ai putut să distrugi viaţa unui om doar ca să-ţi salvezi pielea ta nenorocită?

Eric se întoarse spre ea:

– Crezi că nu ştiu de ce eşti atît de supărată? Tu şi Logan sînteţi încurcaţi. Te-ai gîndit vreodată că de fapt i-am cumpărat pe toţi aşa-zişii prieteni? Ei bine, Domnişoară Atotştiutoare, ai avut mare dreptate cînd ai spus că m-ai ajutat să-l bag la apă.

Se apropie de ea şi, aşa furioasă cum era, ochii Willei se măriră cînd se prăbuşi pe scaun.

– Da, tu! Vitaminele pe care i le lăsai doctorului pentru mine erau destul de puternice. Mi-au fost de mare folos cînd m-am hotărît să i le plantez lui Nick.

Avea un zîmbet drăcesc.

– Dar cu doctorul? Cum te-ai descurcat cu el?

– A fost gata să mă ajute. Să nu uit, mulţumesc pentru că ne-ai făcut cunoştinţă. Nu m-aş fi descurcat fără el. Ţine foarte mult la tine, să ştii, dar în acelaşi timp avea nişte datorii cam mari faţă de cîteva persoane mai puţin binevoitoare, aşa încît a fost mai mult decît încîntat cînd i-am plătit pentru schimbarea rezultatelor de la test.

Willa se afundă şi mai adînc în scaun. Nick avusese dreptate: şi Eric şi doctorul o trădaseră. Nu putea avea încredere în nimeni, nici măcar în ea însăşi. Un nou val de mînie se stîrni în ea, cînd se gîndi cum viaţa lui Nick a fost sacrificată pentru a o salva pe a altuia.

– Cred că dacă vrei să-ţi salvezi pielea ta drăguţă, ar trebui să te gîndeşti la propunerea mea.

Eric întinse mîna şi îi atinse obrazul, atingerea reuşind să o trezească pe Willa din şoc.

Trăgîndu-se înapoi, îl întrebă:

– Spune-mi, Eric, de ce Nick?

– Chiar aşa, răsună o voce gravă din pragul uşii. De ce nu răspunzi doamnei?

Atît Willa cît şi Eric tresăriră la auzul vocii lui

Nick.

– Nick! Ce faci aici? Slavă Domnu...

– Logan! o întrerupse Eric. O ridică pe Willa, ţinînd-o de braţ.

– Trebuia să mă aştept că o să apari. Ai venit tocmai la timp; îi explicam Willei cît de importantă e ea pentru noua noastră colaborare.

Willa se zbătu.

– Dă-mi drumul!

Eric o strînse şi mai tare, fără să renunţe la zîmbetul său.

„E imposibil", se gîndi ea alarmată, „de ce Nick nu este nervos?" Expresia lui Nick era implacabilă. Oare credea că era de partea lui Eric? Încordîndu-se, îşi smuci şi mai puternic braţul.

– Nick, nu e ceea ce...

– Dă-i drumul, Miller.

Ameninţarea din vocea lui era clară, totuşi Eric nu-i dădu drumul.

– Cred că iar ai pierdut, Logan. Doamna ta, aici de faţă, o să mă ajute în noua mea carieră. De fapt, pot să pun pariu că o să mă implore s-o las să mă ajute.

– Eu n-aş fi aşa de sigur, Miller. Acum, dă-i drumul, sau data viitoare cînd voi fi arestat o să fiu vinovat pînă peste cap, iar acuzaţiile vor fi

mult mai grave decît „trafic cu stupefiante". Ochii lui Eric străluciră şi mai puternic, iar Willa putea să jure că l-a auzit pe Nick mîrîind. Fie că simţise pericolul, fie că-şi schimbase tactica, Eric îi eliberă braţul.

– În regulă, cum vrei tu. Eric se plimbă prin cameră. Un zîmbet de mulţumire îi apăru pe faţă cînd privi rafturile cu cărţi.

– Aşa am de gînd să fac.

Nick o trase pe Willa lîngă el şi îi înconjură mijlocul cu braţul.

– Nu i-ai răspuns doamnei. De ce eu? Cu siguranţă, ai avut un motiv mai bun decît talentul meu în plin avînt.

Eric rîse şi se întoarse spre ei.

– De fapt, Logan, cred că nu ţi-ai ales cei mai buni părinţi.

– În numele lui Dumnezeu, ce amestec au ei în toate astea?

– Nici unul.

Eric rîse, amuzat de gluma lui.

– Vezi tu, nu îmi păsa cine era. L-am ales pe următorul care ieşise bine la test. Logan era chiar înainte de Miller, aşa că, mulţumită numelui tău de familie, ai cîştigat.

Willa se smulse din îmbrăţişarea lui Nick şi se

repezi în partea cealaltă a camerei. Împungîndu-l pe Eric cu degetul în piept, spuse:

– Vrei să spui că ai distrus viața și cariera unui om doar pentru că era cel mai potrivit din punct de vedere al ordinii alfabetice?

Nick spuse calm, dar amenințător:

– Willa, vino aici. Apreciez apărarea ta, dar vreau să mă ocup eu de asta.

Willa se așeză pe canapea, murmurînd ceva. Odată ce ea se afla în siguranță, Nick se întoarse spre Miller.

– Nenorocit înfumurat și arogant! Ce aveai de gînd să faci la anul? Doctorul a ieșit la pensie. Willa e la mîna ta. Cum putea să treacă următorul test un drogat ca tine? Presupunînd că nu te-ar fi dat afară mai întîi.

Eric zîmbi superior.

– Tocmai asta e, Logan. Nu va mai fi data viitoare. Nu mai am nevoie de ligă sau de idioții ăia de antrenori. Ce, dacă îmi place să trag puțin ca să mă relaxez, nu înseamnă că sînt un drogat! Și să știi că nu din cauza asta mă retrag.

– Te retragi? întrebară deodată Nick și Willa.

– Vă surprinde? N-ar trebui. Cînd o să vă dați seama că sînt mereu cu un pas înaintea voastră? Știu că presa abia așteaptă să-mi ofere un

confortabil post de comentator. Asta, plus mica mea afacere cu Willa, îmi vor ajunge. O să urc pînă în vîrf. De ce să-mi stric fața asta frumoasă în vreo încăierare de nătărăi?

– Ești mai prost decît te credeam, dacă-ți închipui că o să fac vreo afacere cu tine, fie ea legală sau nu.

Eric părea satisfăcut de izbucnirea ei. Chicotind, se întoarse spre raft, scoțînd o carte mai puțin prăfuită. Un pachețel alb îi alunecă în palmă. Îl vîntură în fața lor, ca pe un pendul hipnotizant.

– Ăsta-i motivul, scumpa mea. Mă îndoiesc că liderul uneia dintre cele mai mari baze de antrenament ar risca să se afle că are obiceiul de a lua droguri.

Willa rămăsese mută de uimire. Eric își îndreptă zîmbetul lui arogant către Nick.

– Și în ceea ce privește relatarea acestei discuții presei, nu te-aș sfătui. Va fi cuvîntul tău împotriva mea, și toți știu cît valorează cuvîntul tău acum.

Păși spre masă, aruncînd pachețelul pe ea înainte de a se așeza pe canapea. Arătă locul de lîngă el, cum făcuse și mai înainte.

– Acum, Willa, fii fată cuminte și spune-i dom-

nului Logan să plece. Avem de discutat afaceri.

Nick își întoarse capul spre fereastră. Doar el observase farurile care se îndreptau spre casa Willei. Îi întoarse zîmbetul lui Eric, părînd foarte sigur pe sine.

– Cred că vom afla foarte curînd cine ce crede.

Willa își plimba privirea de la unul la celălalt. Capul încă îi mai tremura după amenințările lui Eric și nu putea înțelege de ce se lăudau atîta în loc să se ia la bătaie. Apoi își aduse aminte.

Ridicîndu-se traversă repede camera, înșfăcă geanta de pe masă și începu să caute febril în ea, fără să se controleze. Luînd aer în piept pentru a se mai liniști, găsi, în cele din urmă, aparatul rece, de metal. „Te rog, Doamne, fă să meargă!"

Mergea! Strigă de bucurie și se întoarse spre Nick să-i spună și lui, cînd ușa de la intrare se deschise și Sky dădu buzna, urmat de cel mai mare negru pe care-l văzuse Willa vreodată. Cînd uriașul intră în cameră, băgă de seamă că în spatele lui mai erau cîțiva polițiști.

Uriașul spuse cu o voce tunătoare:

– Salut, băieți, sînt detectivul Frank Boxleitner. Își scoase insigna.

– De la Departamentul Antidroguri. Iar acești domni, arătă spre oamenii din spatele lui, sînt oamenii șerifului.

Înainte ca detectivul să poată continua, Eric se ridică de pe canapea și se îndreptă spre el.

– Bună seara, domnule, spuse el, întinzîndu-i mîna. Slavă Domnului că ați venit.

Arătă spre Nick și Willa.

– Acești doi oameni m-au ademenit aici. Vi-i prezint pe Nick Logan și pe Willa Trask. Încercau să-mi vîndă droguri.

Se repezi la masă și înhăță pachetul, aproape aruncîndu-i-l în față uriașului.

– Vedeți? Sînt sigur că vă amintiți de domnul Logan, de la recentul lui proces? Să știți că sînt fericit că ați sosit.

Willa nu-și putea da seama ce avea de gînd Nick, de ce nu încerca să nege minciunile lui Eric. Brusc, Nick se îndreptă spre șemineu și ridică ceasul vechi de pe policioară, scoțînd un pachețel de sub el. Eric se făcu livid la față.

– Box, îmi pare bine să te văd. Uite, Nick îi aruncă pachetul.

– Cred că dacă vei gusta, o să-ți dai seama că domnișoara Trask nu a ascuns decît niște zahăr.

Eric se aruncă să prindă pachetul, cu fața schimonosită de furie, realizînd ce i se înscenase. Willa încercă să-și facă ordine în minte. Neștiind ce să facă, își strînse mîinile, cînd își aminti de reportofon. I-l dădu pasiv detectivului.

– Domnule detectiv, cred că dacă veți asculta caseta aceasta, o să înțelegeți totul.

Willa se întoarse spre Nick, cu un zîmbet triumfător pe chip, așteptîndu-se ca el s-o ia în brațe și s-o răsplătească cu un sărut de admirație. În schimb, dădu cu ochii de o înfățișare amenințătoare iar în următoarea secundă el se aruncă spre ea. Saltul pe care Eric îl făcuse spre ea fusese prea mic. O fracțiune de secundă după aceea, podeaua fu lovită cu putere, cum Nick își atinsese ținta sa zburătoare. Polițiștii întîrziaseră puțin. Totul se petrecuse prea repede, însă acum îl ridicau pe Nick de pe Eric și-i dădură drumul doar cînd le promise că se va potoli.

Se repezi imediat la Willa, luîndu-i fața în mîini.

– Ai pățit ceva? N-am putut să te avertizez, dar să știi că ai reflexe bune. Trebuie să fie ceva ereditar.

O sărută apăsat, liniștit că era teafără, că nu

fusese atacată, așa cum stătea acolo, înlemnită de uimire. Ar fi vrut să-i dea pe toți afară și s-o ducă sus, dar Sky îl bătu pe umăr și el își ridică anevoie capul.

– Box ar vrea să discute cu fiecare din noi, separat, dacă sînteți gata să depuneți mărturie. Au ascultat puțin din casetă și s-au lămurit în legătură cu Miller.

Zîmbind larg, Sky îl îmbrățișă pe Nick.

– Am reușit, omule! L-am prins pe nenorocit!

Nick îl îmbrățișă și el cu putere, apoi se dezechilibră cînd Sky îi dădu drumul. Se aplecă și-și duse mîna la genunchi. Willa reacționă imediat cînd îi auzi geamătul de durere. Îngenunche și-i examină piciorul, apoi îl așeză încet pe podea. El privea în ochii ei îngrijorați iar un zîmbet vanitos îi apăru pe față.

– Mulțumesc, prințesă.

Îi apropie capul de el și o sărută din nou, scurt dar apăsat.

– Ai reușit. M-ai salvat. Acum ridică-mă să le spun tipilor ăstora ce vor să știe. Vreau să-ți vorbesc, așa că să nu mai pierdem timp.

Willa lupta cu îndîrjire împotriva dorinței de a-l atinge, de a-i mîngîia tot trupul, ca să se asigure că totul va fi bine. Dar presimțirea aceea sîcî-

itoare că lucrurile nu erau chiar ceea ce păreau a fi, era prea puternică pentru a o ignora. Îi era imposibil să gîndească, așa că se reîntoarse la profesiunea ei și își concentră toată atenția asupra genunchiului accidentat din nou al lui Nick. Ridicîndu-și capul, spuse:

– Sky, vrei să aduci niște gheață din bucătărie?

Cînd Nick încercă să se ridice, îl împinse la loc cu o mînă, fără să îl privească.

– Trebuie să ne ocupăm puțin de asta înainte să se umfle.

– Nu te mișca, Nick. Poți vorbi mai tîrziu cu polițiștii. „Iar, între timp, poți să-mi răspunzi mie la cîteva întrebări", adăugă ea în gînd. „Cum ar fi, de unde dracu' știai tu de împuțitele alea de droguri puse la mine în casă și cum de-ai apărut tocmai cînd a venit Miller?"

Fără să-și mai controleze gîndirea, sute de întrebări i se iscau una după alta în minte. Se sperie cînd un polițist o bătu pe umăr.

– Vă așteaptă, domnișoară Trask.

Era politicos, dar dur, în același timp. Avea nevoie de ceva timp și spațiu, dar își reprimă dorința de a le avea, în acel moment, cu Nick. Pe urmă, era prea încordată pentru a face față

unui interogatoriu, dar prea speriată știind de pe acum ce răspunsuri avea să primească.

Sky aduse gheață și niște prosoape, dar, în ciuda repeziciunii cu care se petreceau lucrurile, nu putu să nu se întrebe de unde știuse unde să le găsească.

– Ai grijă să stea aici pînă cînd îi amorțește bine genunchiul. Sky, adu-ți prietenul detectiv și pune-l să stea pe el, dacă e nevoie.

Sky dădu din cap și, cu un efort suprem, evită privirea înflăcărată a lui Nick, urmîndu-l pe ofițer în camera de zi.

Capitolul Zece

Aproape se luminase de ziuă cînd Willa se prăbuşi, în cele din urmă, extenuată, în pat. Interogatoriul durase foarte mult, timp în care Sky îl convinsese pe Nick să meargă la spital pentru a i se îngriji genunchiul. Tocmai plecau cînd ea păşi în sufragerie. Nick refuză s-o lase să vină cu el, insistînd că trebuie să se odihnească. Abia reuşi să-şi scoată hainele, că şi căzu într-un somn greu, fără vise.

Acum era după-amiază şi încă se simţea epuizată. După ce făcu un duş lung şi reconfortant, coborî şi-şi făcu o cafea. Îi trecu prin cap să

dea telefon la club şi să le spună că avea nevoie de cîteva zile de odihnă. Se simţea rău şi se pare că antrenorul cu care vorbise şi-a dat seama de asta după vocea ei, pentru că nu-i pusese prea multe întrebări. Se întoarse în dormitor.

În ciuda zilei calde de primăvară şi a soarelui care îi bătea în geam, Willa se înfăşură în pătură şi sorbi încet din cafea, încercînd să-şi amintească fiecare detaliu al ultimelor cîteva zile. Din orice unghi privea evenimentele din noaptea trecută, era clar că Nick aranjase totul, folosind-o drept momeală fără să-i spună. Oare toată legătura lor fusese doar o păcăleală? Toate posibilităţile îi apăreau acum, inevitabil şi dureros de clare, după ce încercase să refacă ce s-a întîmplat în timpul interogatoriului. Reluă totul iar şi iar, şi tot nu putu găsi o explicaţie plauzibilă şi nedureroasă pentru ceea ce se întîmplase.

După ce se mai luptă cu ea încă o oră, creierul ei obosit pur şi simplu refuză să mai gîndească. Căscînd, cedă. După ce scoase telefonul din priză, se prăbuşi într-un somn adînc.

Pînă joi dimineaţă, toate ziarele scriau despre arestarea lui Eric. Telefonul nu mai contenea să sune, zeci de reporteri cerşindu-i un interviu, dar Willa ştia cum să procedeze cu ei, din timpul bolii tatălui său. Trebuia să se descurce cu ei pentru că nu voia să deconecteze telefonul în caz că Nick sau Sky ar fi sunat. Dar ei nu sunaseră. Chiar cînd îşi călcă orgoliul şi le dădu cîteva telefoane, nu reuşi să dea de nici unul din ei.

Privind pe fereastra din dormitor, Willa acceptă, în cele din urmă, crudul adevăr. Eric fusese arestat, doctorul Abbott – la fel, ceea ce fusese o altă lovitură cumplită pentru ea, iar dacă avea să dea crezare zvonurilor pe care le vehicula presa, urmau să fie chiar condamnaţi. Deci, cu excepţia mărturiei de la proces, încetase să-i mai fie de folos lui Nick, încă din acele clipe de marţi dimineaţă.

Cînd rana dureroasă din piept fu cît pe ce să se deschidă şi să o distrugă, se hotărî să adopte singura metodă de apărare, destul de puternică pentru a o ajuta să supravieţuiască în următoarele minute, pînă cînd găsea o altă cale de a supravieţui: mînia.

Plecînd de la fereastră, aruncă pe pat valiza goală pe care o ţinea în mînă pe pat, apoi înce-

pu cu calm să-şi golească sertarele în ea. Hotărîse chiar în acea dimineaţă că nu-l va mai suna sau căuta pe Nick. Mai hotărîse să plece cîteva zile din oraş, ca să scape de tensiune. Furioasă, îşi şterse lacrimile care începuseră să-i curgă din ochi.

– Nu cumva să plîngi din cauza lui, Willa Trask!

Ducîndu-se la dulap, îşi umplu braţele cu haine şi le aruncă într-o altă valiză pe care o trîntise mai devreme pe podea. „Ştiai că o să se întîmple aşa ceva", îşi ţinu ea o predică, „aşa că nu ai nici un motiv să-ţi fie milă de tine".

În drum spre maşină, se opri lîngă robotul de la telefon iar ochii i se umeziră din nou cînd se reţinu să nu-i dea drumul, smulgînd în schimb firul din priză. Ultimul lucru care-i mai trebuia cînd se va întoarce era să caute dintre zeci de mesaje, sperînd în zadar că Nick a sunat pentru a-şi cere iertare. Îi fusese de ajuns liniştea apăsătoare din ultimele două zile. Privi pe furiş pe fereastră pentru a se asigura că nu-i mai dădea tîrcoale nici un reporter. Îşi aruncă bagajele în maşină şi demară vertiginos, aruncînd pietriş. Se hotărîse să accepte invitaţia unor vechi prieteni de-ai tatălui ei, în Middleburg, de a

sta cu ei cîteva zile. Avocatul îi ceruse să țină legătura cu el înaintea procesului, așa că-l înștiințase în legătură cu planurile ei, rugîndu-l politicos să nu mai spună nimănui unde se afla.

Nick conducea mașina pe drumul accidentat care ducea la casa Willei, încălcînd interdicția de a se mișca după operația de la genunchi. Simțea cum cineva parcă îl împungea cu pumnale înroșite, dar durerea aceasta nici nu se compara cu cea pe care o simți în inimă cînd Willa nu-i deschise ușa. Îi trase un picior și înjură. Îi spusese lui Sky că așa se va întîmpla.

La naiba cu toți doctorii și surorile alea incompetente, care nu au anunțat-o pe Willa că era în spital cînd a sunat. Își spusese de atîtea ori că acesta fusese singurul motiv pentru care se trezise din anestezie, uitîndu-se la mutra holbată a lui Sky, în loc să vadă chipul ei frumos.

Cît timp fusese în sala de operație, Sky încercase în zadar să-l prindă pe administratorul spitalului pentru a ridica interdicția dezvăluirii identității lui Nick. Tot balamucul care s-a stîrnit cînd

presa a aflat de arestarea lui Eric și disculparea lui Nick transformase toate spitalele din zonă în ogrăzi în care gîgîiau cîrdurile de reporteri care aflaseră că Nick își redeschisese rana de la genunchi în timpul încăierării și care încercau să obțină un interviu în exclusivitate.

Încă buimac de la anestezic, încercase s-o sune marți după-amiază, dar fie că nu voia să răspundă, fie că nu-i funcționa robotul. Sky încercase tot timpul miercuri, dar n-a reușit să dea de ea. Cînd îl întrebară pe Box, le-a spus că fusese miercuri dimineață la secție și dăduse o declarație. Sky se oferi să o găsească el, dar în acel timp Nick începuse să simtă că ceva îngrozitor se va întîmpla dacă nu se va duce personal. Ceru să fie externat imediat după ce termină cu formalitățile, dar doctorul refuză să discute cu el mai devreme de joi dimineață. Dacă nu l-ar fi ținut Sky, s-ar fi tîrît de acolo, externat sau nu. Nu putea să nu se gîndească la faptul că fiecare secundă pierdută de el era o secundă de care ea putea profita ca să fugă de el pentru totdeauna. Dar nu avea să lase să se întîmple așa ceva.

Nick se așeză pe veranda din fața casei Willei și trăsăturile crispate i se mai destinseseră. Privi absent la vlăstarii din stratul de flori de sub fereastră. Fuseseră striviți, ca și cum cineva ar fi călcat pe ei, încercînd să privească în casă. Se gîndi să facă și el același lucru, dar, ridicîndu-și privirile, văzu că draperiile erau trase. Nu știuse pînă acum că ea avea draperii la ferestre. „La naiba!" izbucni el, lovindu-și piciorul, apoi înjură puternic pentru că văzu stele verzi de durere. Pentru că el fusese protejat, pînă în acel moment, nu-i trecuse prin cap că ea ar fi putut fi centrul atenției presei.

Trebuia s-o găsească. Aflase deja că își luase liber de la club. Gîndi că făcuse foarte bine, dar se pare că simțise nevoia să fugă de toată lumea... inclusiv de el.

Se ridică și se îndreptă spre mașină. Conduse, mai încet de această dată, înapoi spre autostradă. O s-o găsească el în vreun fel. Iar cînd o va găsi, nu o va lăsa în pace pînă cînd nu-i va spune că va fi a lui pe vecie.

Trecuseră trei săptămîni de cînd Eric fusese arestat, în zorii acelei zile. Procesul nu fusese încă fixat pentru următoarea lună. Willa aproape că-și dorea să fie amînat. „O să trebuiască să dai ochii cu el, mai devreme sau mai tîrziu", șopti ea, în camera goală. Chiar dacă o spunea cu voce tare, nu îi ajuta cu nimic. Reușise să se descurce cu presa, dar nu putuse să scape de imaginea lui Nick Logan. Nu putea să nu se gîndească la el, sau să-l iubească. Cînd era vorba de Nick Logan, trecea chiar și peste orgoliul ei, astfel că îi era frică să nu-și piardă firea cînd o să-l vadă. Procesul se prevedea amenințător la orizont iar ea nu putea decît să spere că atmosfera sobră a sălii de tribunal o va ajuta să se țină tare. După aceea, nu mai trebuia să dea ochii cu el.

Se așeză la masă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, blestemîndu-se că nu se poate abține să nu-l iubească. Gîndurile i se tot întorceau la acea minunată după-amiază petrecută cu Nick în patul lui mare din mahon, la senzațiile pe care i le stîrnise, la cuvintele duioase pe care le schimbaseră sau la micile tachinări. Le rememorase de atîtea ori, încît era sigură că nu mai erau

reale, ci deveniseră de-acum ceva ideal. Într-un fel, era atît o alinare, cît şi un blestem. Îşi dădu frîu liber imaginaţiei, încă o dată, apoi hotărî că trebuia să înceteze odată pentru totdeauna, cînd auzi ceva ce suna ca o reinterpretare medievală a temei din Rocky.

„Acum chiar c-ai luat-o razna. Ai început să auzi şi muzică!" Realizînd că sunetul se auzea de afară, curiozitatea o aduse în faţa uşii. Clipi din ochi, şi-i frecă, apoi privi cu uimire. În faţa casei ei stătea, adică poza un cal alb fermecător, de-a dreptul uriaş. Călare pe imensul animal, cu părul negru în vînt, stătea Nick. Purta cizme de cowboy, blugi deschişi la culoare, roşi în genunchi, şi, dacă nu o înşelau ochii, o platoşă. Flutura în mînă un scut mare şi argintiu iar melodia, care era de fapt un marş regal, se auzea dintr-un difuzor fixat pe şa.

Era o combinaţie ciudată, dar atrăgătoare, de cowboy modern şi luptător medieval. Era cavalerul ei în armură. Mîinile îi tremurau cînd deschise uşa, dar rămase în prag, nevrînd să vorbească ea prima.

– Am înţeles că aici se află o domniţă la mare ananghie. Vocea puternică a lui Nick răsună în curtea micuţă. Am venit să-i alung toate îndo-

lelile, să lupt pînă la moarte, dacă va fi nevoie, pentru a-i dovedi devotamentul cavalerului său.

Un nou şuvoi de lacrimi îi udă genele. Atrasă de forţa lui, păşi încet pe verandă. Apărîndu-şi ochii de razele soarelui, îşi ridică privirea spre el; fu ţintuită locului de puternica dorinţă de a o poseda pe care i-o citi în ochi. Fără a-şi desprinde privirea de pe ea, Nick se aplecă pentru a da drumul scutului şi difuzorului. Nici unul nu dădu atenţie zdrăngănitului sau muzicii care încetă brusc. Urmă apoi platoşa. Scoase un sunet asurzitor cînd lovi pămîntul şi-l lăsă cu pieptul descoperit, oarecum vulnerabil în faţa ei, chiar la înălţimea la care era.

După ce Sky reuşise să ia legătura cu ea, în acea zi, îi spusese lui Nick că fusese foarte distantă, că-i vorbise cu răceală. Teoria lui Sky era că încă mai suferea în urma şocului produs de revelarea adevăratei feţe a lui Eric şi de descoperirea trădării doctorului Abbott. Dar faptul că în cele cîteva minute cît vorbise cu Sky nici măcar nu pomenise de Nick, îl făcuse pe acesta să priceapă adevăratul motiv al supărării ei. Îi trebuiseră cincisprezece minute de linguşeală ca să afle de unde suna.

– Willa, spuse el calm, ştiu că nu sînt un ca-

valer. Odată ţi-am spus că nu sînt un erou, dar tare mi-ar fi plăcut să fiu eroul tău. Spune-mi cu ce-am greşit.

Fu cuprinsă de emoţie, oarecum furioasă că nu-şi dădea seama de greşeala lui. Însă intenţiile lui şi derutarea neprefăcută pe care i-o ghicise în rugăminte o făcură să-i tresare inima. Totuşi, rămase pe loc, încercînd să nu facă vreun gest prostesc, cum ar fi să sară peste gard şi să-i cadă în braţe.

– Aş vrea să ştiu cîteva lucruri.

– Întreabă-mă.

Willa îşi întoarse capul pentru o clipă, mişcată de emoţia puternică ce gîtuise acele cuvinte ale lui. Jocul dublu al lui Eric o îngrozise, trădarea doctorului îi produsese un alt fel de durere, chiar şi devotamentul lui Sky faţă de Nick o duruse, deşi îl înţelegea. Însă neîncrederea lui Nick, după tot ceea ce se petrecuse între ei, fusese lovitura fatală.

– De ce nu mi-ai spus despre droguri?

Nick o privi încurcat pentru o clipă.

– Nu ţi-a spus Sky, cînd aţi vorbit? Mi-a spus că ţi-a expli...

– Mi-a spus el ceva, dar a zis că tu hotărăşti asta.

Nick înjură printre dinţi, tonul ei tăios şi atitudinea ei defensivă avertizîndu-l că acum avea de-a face cu acea Willa inabordabilă.

– Meri, bătrîne, murmură el, halal prieten mi-eşti!

– Oh, eu aş spune că e un prieten foarte devotat, replică Willa. A intrat la mine în casă pentru tine şi s-a învîrtit pe la club luni de zile, tot pentru tine. O asemenea loialitate nu prea întîlneşti în ziua de azi.

Nick clipi cînd îi auzi sarcasmul din voce. Încă se mai gîndea că nu avea încredere în ea! Cînd realiză ce urmări avea acest lucru, simţi cum îl cuprinde panica. Ea simţea că el o trădase, fapt pe care jurase că nu i l-ar face în veci vecilor.

– Dacă asta te ajută, Sky a vrut să-ţi spun totul încă de la început.

– Nu mă interesează încrederea lui în mine.

– Prinţeso, eu cred în tine. La naiba, cred în tine din tot sufletul meu, şi asta e mai important. Willa, te iubesc!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în timp ce urca scările. Ar fi vrut atît de mult să-l creadă, încît o durea inima.

– Willa, n-am vrut niciodată să te rănesc. O să încerc să-ţi explic de ce am făcut tot ce am făcut,

dar mai întîi trebuie să te întreb ceva.

– Dă-i drumul.

Un zîmbet încurcat apăru pe buzele lui Nick.

– Ai cumva o scăriță?

Ea clipi, convinsă că nu auzise bine.

– O scăriță?

Cînd el clătină din cap, ea întrebă.

– La ce dracu'-ți trebuie?

– Păi, cînd m-am cățărat pe calul ăsta, nu m-am gîndit la ce va urma, și nu prea pot să mă dau jos, cu genunchiul meu accidentat. Iar dacă nu pot să te ating, să te sărut în următoarele clipe, cred că o să risc o nouă operație și o să sar de pe animalul ăsta păcătos.

Willa își șterse lacrimile, neputînd să nu zîmbească. În cele din urmă, izbucni în rîs.

– Asta e, spuse Nick, și își scoase piciorul din scară, gata să descalece.

Văzînd ce avea de gînd să facă, Willa se repezi pe scări să-l ajute, dar se încurcă în șa și amîndoi căzură la pămînt. Willa aterizâ peste Nick. Își dădu părul la o parte și descoperi că Nick zăcea nemișcat, cu ochii închiși.

– Nick!

Îi cuprinse capul în mîini, uitîndu-se țintă la ochii lui închiși.

– Ești teafăr?

El deschise un ochi și răspunse tărăgănat:

– Voi fi, dacă mă săruți. La urma urmei, nu îți cade zilnic un bărbat la picioare, la modul propriu.

Willa zîmbi, neputînd rezista surîsului lui provocator care îi lipsise în ultimele săptămîni, dar înainte de a-i îndeplini dorința, îl întrebă:

– O să te uiți la mine cînd te sărut?

El deschise imediat ochii. Ea trase aer în piept cînd văzu cum dorința i se citea în adîncimile albastre.

Nick își ridică mîna și-i prinse ceafa, strecurîndu-și palma mare prin părul ei încurcat, aducîndu-i buzele înspre el și o sărută tandru. Willa îl lăsă să-i dezmierde buzele și să-i presare sărutări pe bărbie și pe urechi, înainte de a-i răspunde.

Nick o depărtă încetișor și îi șopti, cu o voce răgușită:

– Oricît de mult mi-aș dori să fac dragoste cu tine, așa cum visez de cîteva săptămîni, vreau să clarificăm totul mai întîi.

Nick așteptă în salonaș pînă cînd Willa făcu cafeaua, mulțumit că are posibilitatea să-și țină sub control libidoul crescut. Privi scările care duceau sus, neputînd să nu-și imagineze trupul Willei, arcuit, gata pentru a-l primi, scufundîndu-se din nou în ea, posedat din nou de ea... Nick se foi, stînjenit. Uneori era incomod să fii un cavaler.

Willa apăru cu două cești de cafea aburindă iar Nick fu ușurat cînd se așeză lîngă el, deși nu chiar atît de aproape cum și-ar fi dorit.

Willa sparse gheața, cuvintele rostogolindu-i-se în grabă:

– Dacă n-ai vrut să mă rănești, atunci de ce nu mi-ai spus despre cocaină? Nu te-ai gîndit că aveam dreptul să știu și eu?

Nick clipi.

– La început n-am vrut să-ți spun pentru că nu știam cum o să reacționezi. După scena din parcare am... am vrut să te apăr. Aveai destul de furcă cu Miller și m-am gîndit să nu-ți mai încarc nervii spunîndu-ți cît de șmecher era. M-am gîndit... la naiba, cred că gîndeam. Ți-am spus, nu prea mă pricep la chestii de-astea cavalerești. Cred în tine, Willa, și știu că nu vrei pe altcineva

care să-ți poarte de grijă, dar, fir-ar să fie, cred că nu mă pot stăpîni să nu încerc măcar.

Zîmbetul timid al Willei îl încurajă.

– Și, te rog, nu fi supărată pe Sky. Nu prea-i convine lui tot, dar mi-a fost doar credincios. Să știi că și el a vrut să te apere.

– Mi-a cerut deja scuze. Se opri, înclinîndu-și capul, înainte de a adăuga, în șoaptă:

– Nick, îți datorez niște scuze... în legătură cu doctorul.

Nick o luă în brațe cînd îi citi durerea în ochi, la menționarea numelui vechiului ei prieten.

– Îmi pare rău că n-am fost alături de tine cînd ai trecut prin toate astea.

Ea nu i se desprinse din îmbrățișare, îngăduindu-și să ia de la el puterea de care avea atîta nevoie.

– L-am văzut cînd m-am întors aici. Nu poate trăi fără să joace cărți, Nick. Nu știa ce să facă, era îndatorat pînă peste cap, așa că oferta lui Eric i s-a părut un semn divin.

Nick o mîngîie pe spate și-și plimbă încet degetul pe brațul ei.

– Îmi vine foarte greu să-l iert. Îl urăsc pentru ce ți-a făcut. Îmi pare rău, iubito, știu că îți era ca un tată.

– Nu mai am nici un pic de respect pentru el, dar nu-l pot urî. O parte din mine va continua să-l iubească pentru ceea ce a fost odinioară pentru mine.

Nick o mîngîie ușor pe bărbie.

– Și cu mine cum rămîne?

Vocea Willei tremura; ar fi vrut atît de mult să-i înlăture nesiguranța care i se citea în ochi. O iubea cu adevărat!

– Nick, eu..., vocea i se stinse, dar trebuia să-l întrebe.

– În după-amiaza aceea, la tine, cînd Sky îmi căuta în casă...

– Dumnezeule, îngăimă Nick. O întoarse spre el.

– Asta ai crezut tu tot timpul? Atît de meschin crezi că sînt?

– Nick, îmi pare rău dacă te-am jignit, dar privește din punctul meu de vedere. Toți cei pe care i-am iubit, sau pe care am crezut că i-am iubit, ori m-au mințit, ori m-au folosit pentru interese personale. Tu aveai cel mai bun motiv, din moment ce mă bănuiai. Apoi, după ce l-au arestat, nu ai mai avut nevoie de mine. Nu m-ai sunat niciodată. Eu n-am putut da de tine. Nici de Sky. N-am știut ce să cred.

Nick lăsă să-i scape un oftat, dorindu-și să nu fi fost atît de încăpățînat în hotărîrea lui de a o găsi personal și să-l fi lăsat pe Sky s-o caute. N-ar mai fi suferit nici unul atît.

– Willa, ascultă-mă, pentru că n-o să spun asta decît o singură dată. Acea zi a fost, privi tavanul pentru o clipă, extraordinară, mi-a luat mințile, mi-a schimbat viața, chiar mai mult decît atît. Dar să știi că nu te-am luat în pat doar ca să te scot din casă pentru cîteva ore.

– Nick..

Nu apucă să termine. Nick o luă în brațe și o sărută cu înfocare, care ar fi speriat-o dacă n-ar fi simțit și ea același lucru. Răspunse sărutului cu toată ființa ei, din tot sufletul. Cînd el se desprinse, amîndoi răsuflau cu greutate.

– În noaptea în care a fost arestat Eric, nici nu-mi trecea prin cap că ar putea fi la tine. Veneam să te văd pentru că nu puteam dormi în patul meu, patul nostru, fără tine. Veneam să-ți spun că te iubesc. Chiar faptul că te-am găsit cu Miller nu m-a împiedicat să am încredere în tine. Dacă n-ai fi fugit, ai fi aflat asta cu cîteva săptămîni înainte.

Willa îi atinse ușor obrazul, dezmierdîndu-i fiecare rid.

– Te iubesc, Nick Logan, chiar și cînd mă consideram cea mai mare proastă din lume te iubeam.

Nick o sărută din nou. Fericirea îl inundă. Atingîndu-și nasurile, el spuse:

– Am fost reprimit în ligă. Sînt iar în grațiile tuturor. Acum opt luni asta îmi doream cel mai mult. Acum însă, nu mai înseamnă nimic, dacă tu nu ai încredere în mine.

Ochii Willei scînteiară cînd îi aruncă un surîs tulburător.

– Am încredere în tine, Nick. Nu mă mai îndoiesc de asta.

Nick îi prinse capul în mîini, frecîndu-și nasul de al ei.

– Oh, prințeso, te iubesc, dar dacă nu îți iau trupul tău adorabil și plin de încredere sus acum, se poate să-i șocăm pe unii oaspeți cu o manifestare în public a iubirii noastre.

– Dar nu mai sînt oaspeți în afară de tine.

Cînd Nick își netezi sprîncenele, ea adăugă:

– Proprietarii sînt prietenii mei, dar sînt plecați din oraș, la o nuntă. Așa că sîntem doar noi doi.

– Alte întrebări?

Ea scutură din cap.

– Foarte bine, pentru că cele zece minute au

expirat.

O luă în brațe și se îndreptă spre scară. Willa se împotrivi.

– Nick, genunchiul tău.

– Ai dreptate. Oricum n-aș fi rezistat tot drumul.

O puse cu grijă înapoi pe canapea și începu să-i descheie bluza.

– O să avem timp destul să explorăm tărîmul de sus al actualului tău castel.

Cîteva ore mai tîrziu, toate mergeau bine în castelul Willei. Se ghemui lîngă trupul lung și musculos al lui Nick. Era pe punctul de a adormi, gîndindu-se că nu a înfrumusețat deloc realitatea, cînd Nick o zgîlțîi ușor, trezind-o. Îi sărută părul.

– Mă întreb dacă o mai fi calul afară.

– Dumnezeule! Am uitat cu desăvîrșire!

Dădu să se ridice, dar Nick o strînse mai tare și o trînti la loc, fără ca ea să opună nici cea mai mică rezistență.

– Apropo, de unde ai făcut rost de cal și de armura aia?

– O să fii uimită să afli cîte lucruri poți închiria în zilele noastre.

Vocea îi era încă răgușită după o după-amia-

ză atît de epuizantă. Se juca cu părul ei, gîndindu-se că era cel mai norocos om din lume.

– Nu te îngrijora, sînt convins că se descurcă el.

– Cred că te-a costat o avere.

– Ăsta e un mod politicos de a mă întreba din ce o să te întreţin?

–Am nevoie să fiu întreţinută, răspunse ea indignată. Ştiu că am cam tras chiulul, dar chiar dacă îmi pierd slujba, sînt sigură că o să-mi găsesc alta. Doar că baza mea de antrenament va mai trebui să aştepte puţin. Atîta tot.

– Dar eu n-o să-mi las nevasta să-şi oboseaască căpşorul ei încîntător şi foarte educat cu cifre.

Willa îl lovi în joacă.

– Aşa mă ceri tu în căsătorie?

– Păi, m-aş aşeza eu în genunchi, dar în acest caz va trebui să mai aştept. Iar eu nu pot să aştept, Willa.

O lipi de el.

– Vreau să-mi petrec restul vieţii încercînd să aflu totul despre tine. Willa, vrei să fii soţia mea?

– Te iubesc, Nick Logan. Aş fi onorată.

Nick se rostogoli spre ea şi o ridică peste el, sărutînd-o pe umeri. Willa se mişcă, iar el gemu,

îndepărtînd-o puţin. Ea rămase nemişcată.

– Te-am lovit? Oh, genunchiul tău!

Nick chicoti.

– Probabil că chirurgul meu tocmai plăteşte un mic aconto pentru o insuliţă.

Cînd Willa încercă să se ridice, el o strînse mai tare.

– Mă doare, dar nu de asta am gemut. Am vrut doar să mai vorbim înainte să... uh...

Willa zîmbi ameninţător.

– Atunci ar fi bine să vorbeşti cît mai repede.

– În timp ce te căutam, m-am gîndit mult la viitorul nostru.

Willa ridică din sprînceană, dar Nick îi zîmbi superior.

– Genunchiul meu e distrus, aşa că am terminat-o cu fotbalul. Îi puse un deget pe buze. E în regulă, Willa. Apoi, mă gîndesc să-mi investesc banii pe care i-am cîştigat lăsîndu-i pe alţii să mă caftească, într-o nouă aventură. Ce zici să transformăm ferma ta în baza de antrenament pe care ţi-o doreşti atît de mult? Putem să locuim la mine – pardon, la noi!

Willa era uluită de propunerea lui.

– Nick, e minunat! Dar o să dureze mult. E un proiect mare.

– Ei, sînt atît de generos, încît sînt gata să-mi pierd timpul cu tine. Tu iei toate hotărîrile, tu hotărăşti cum trebuie aranjat locul. Eu am doar două dorinţe.

– Orice, stăpîne.

– Oooh, stăpîne! S-ar putea să înceapă să-mi placă asta... oooh!

Glumeau doar!

– Mai bine ai cere mai repede, ticălosule!

Nick oftă.

– Nici nu m-am căsătorit că am şi fost detronat.

Îi ridică bărbia şi o sărută înfocat.

– Vreau să lucrez cu tine. Ai ce face cu un fost jucător prăpădit?

– Am şi găsit nişte soluţii.

Îi făcu cu ochiul, apoi adăugă:

– Nimic nu mi-aş dori mai mult decît să fim mereu o echipă.

– Din întîmplare, sînt specialist în echipe.

Îşi lipi corpul înfiorat de al ei, în caz că ea nu înţelesese ce dorise să spună. Ea aproape că se sufocă de atîta senzualitate, dar reuşi să-l împingă.

– Ai spus două lucruri. Care-i celălalt?

– Vreau să-i lăşi pe copii să folosească baza, cîteva săptămîni în fiecare vară. Poate reuşim să

aducem şi alţi profesionişti, fie activi sau retraşi.

– Nick Logan, ţi-am spus în ultimele două minute cît de mult te iubesc?

– Nu. Dar asta înseamnă da?

Willa dădu din cap iar ochii albaştri ai lui Nick se umplură de pasiune. O trase spre el.

– Aşteaptă! E rîndul meu. Am şi eu o dorinţă. Îţi aminteşti că la tine acasă, în ziua aceea, ai spus ceva de un duş împreună?

Nick zîmbi puţin răutăcios, dar nu răspunse. Se dădu jos din pat şi dispăru în baie. Apăru după cîtva timp. Stătea lîngă pat, învăluit de un abur care mirosea a iasomie. Sprijinindu-se în baston, făcu o plecăciune şi luă mîna Willei.

– Prinţesă, baia dumneavoastră e gata.

Ea se ridică şi, amîndoi goi, dispărură în aburi, ţinîndu-se de braţ aşa cum se obişnuia la curţile regale cu cîteva secole în urmă. Rîsetele lor se transformară curînd în suspine de plăcere, în timp ce afară un cal alb imens devasta gardul viu.

Sfîrşit